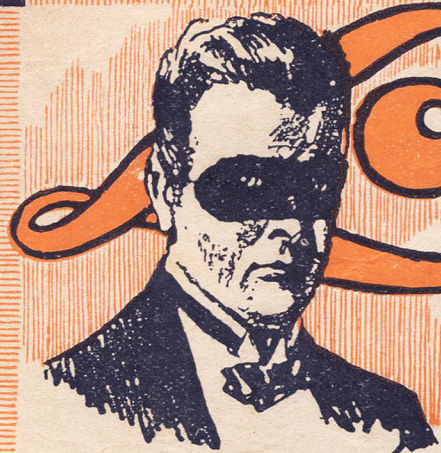

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

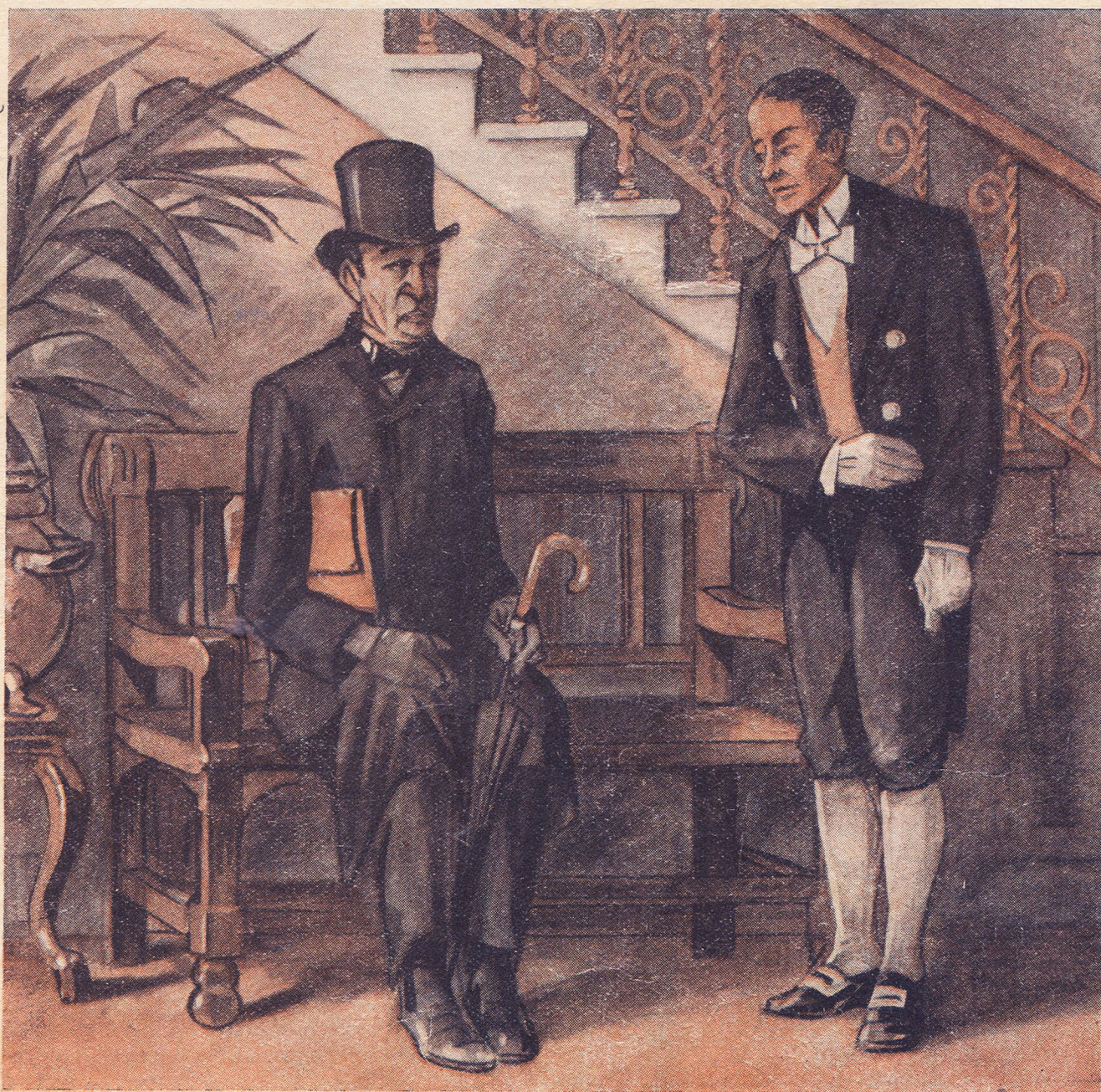
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 936

LIEFDE EN HAAT.

20 cent

Toen keerde de bediende terug en zeide: „Mijnheer heeft tien minuten voor U; wees zoo goed mij even te volgen.”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

LIEFDE EN HAAT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET GEZIN VAN JEREMIAS QUICKNICKEL.

Het was de eerste mooie winterdag van het jaar, laat in November, omstreeks elf uur in den morgen en in Hyde Park te Londen was het zeer druk.

De zon straalde aan een helderen hemel, en het vroom licht.

De breede rijwegen waren lichtgrijs, door de vorst en de droogte der laatste dagen en daarnaast stak de rulle, zwarte aarde van het ruiterspad scherp af.

Onophoudelijk rolden de auto's en equipages over dien breeden weg en over het ruiterspad galoppeerden of draafden de amazones en ruiters, jongen en ouden.

In de ijle lucht klonk het geratel van de wielen en het gekraak der paardentuigen, het gestamp der hoeven en het getoeter der autohorens zeer duidelijk.

Op ieders gelaat was blijdschap te lezen, want reeds dagen lang hadden de Londenaren moeten leven in mist en duisternis.

Nu en dan klonk er uit een der auto's helder gelach en ook kon men wel brokstukken van een op levendigen toon gevoerd gesprek opvangen.

Het leek wel of geheel Londen op dien mooien winterdag al haar fraaie voertuigen te voorschijn had gehaald, om ze in het beroemde Hydepark te vertoonen.

Er waren ouderwetsche equipages met blinkende paneelen, een ouden koetsier op den bok, en een weinig jongeren palfrenier naast hem.

Die behoorden toe aan rijke conservatieve Londenaren, die nog altijd het door paarden getrokken rijtuig getrouw waren gebleven, en hoogstens een auto hielden omdat het nu eenmaal tot den goeden toon behoorde.

Er waren ook lichte barouchettes, dogcarts met glinsterende stalen wielen, spiders met zeer groote, dunne wielen, die deze wagentjes inderdaad in de verte wel eenigszins doen gelijken op een reusachtige spin, tilbury's, dos-à-dos, afrijwagens, elegante paniers getrokken door ponie's, victoria's, coupés, in het kort — al wat er maar ontsproten was aan de kunstvaardige handen der wagenmakers van Engeland en van het vasteland. En dan waren er de voertuigen, welke door mechanische kracht worden voortbewogen — anders gezegd, de automobielen.

En het geleek zoo op het eerste gezicht wel, of alle auto's die daar reden, schijnbaar schots en scheef door elkander, maar inderdaad volgens strenge voorschriften van elkander verschilden!

Men zag er pompeuse Renaults, omvangrijke Fiats, nog grooter, Amerikaansche Rolls Royce's fijn afgewerkte Panhards, vlugge Mercedès-wagens, en men zag die weer in allerlei gedaanten — als tonneaux, als renwagens, als limousines, als toerwagens, als coupés, half gesloten, geheel geopend!

En dan de kleuren!

Het was of alle kleuren van het spectrum elkander daar rondom den grooten vijver, de Serpentine, rendez-vous hadden gegeven!

Grasgroen, donkergroen, marinoblaauw, hemelsblauw, paars, vuurrood, geel, zwart, grijs, in allerlei nuances, oranje in oneindige variaties.

En op dat alles speelde de zon, en maakte er als het ware een vuurwerk van schitterende kleuren van.

Ook waren er veel wandelaars, die opgewekt naar dit tintenrijk schouwspel keken.

Daaronder bevonden zich twee heeren, met grooten smaak gekleed, die hadden plaats genomen op een der banken, dicht bij de Serpentine, vanwaar zij een uitstekend gezicht hadden op de af en aanrijdende auto's en wagens.

De een was ongeveer vijf en veertig jaar oud, wat men echter niet zou hebben gezegd aan zijn schitterende oogen, die van een diep grijze kleur waren.

Zijn metgezel was veel jonger, nauwelijks dertig jaar.

Hij had een rond, blozend gleaat, waarin twee heldere oogen schitterden.

Er waren vele menschen in Hyde Park, die deze beide heeren van aanzien kenden, en die, als men het hen gevraagd had, dadelijk zouden hebben geantwoord, dat de oudste heer Lord William Aberdeen was, die een fraai huis bewoonde in de Cromwell Street, en dat de jongere man zijn vriend en medewerker was en Charles Brand heette.

Maar geen van die menschen zou zeker ook maar een seconde op de gedachten zijn gekomen dat Lord William Aberdeen en de Gentleman-Inbreker John Raffles een en dezelfde persoon waren.

Niemand zou ooit hebben kunnen of durven vermoeden, dat de zonderlinge filantroop, die ieder jaar duizenden en nog eens duizenden ponden besteedde aan allerlei goede werken en de langgezochte Grootte Onbekende identiek

met elkander waren.

Raffles en Charles hadden hier reeds een half uur gezeten en zonder veel te spreken het vroolijk schouwspel gadeslagen.

Eindelijk zeide Raffles:

— Als ik iets te zeggen had, dan zou ik aanstonds een wet of een verordening uitvaardigen, waarbij aan alle autobezitters werd voorgeschreven, de kleur waarmede zij hun auto willen laten beschilderen, eerst aan het oordeel van een commissie van deskundigen te onderwerpen.

— Dat zou zeker een goed plan zijn, riep Charles uit. Soms doen je oogen er pijn van! Vooral als er zoo'n groote grasgroene auto dadelijk gevolgd wordt door een vuurroode en dan weer door een paarse! Zie nu voor de aardigheid die groote kanarie-gele auto eens die daar juist komt aanrijden! De chauffeur draagt een helblauwe livrei!

— Je bedoelt den wagen van Jeremias Quicknickel? vroeg Raffles kalm.

— Heet de eigenaar van die auto zoo? vroeg Charles lachend. Dat is toch geen christelijke naam!

— Dat geef ik je toe, — het is een tooneelnaam en toch heet de man werkelijk zoo!

— Wat doet hij? Wat is zijn beroep?

— Hij doet niets en zijn vroeger beroep was legerleverancier!

— En heeft hij daar al dat geld van?

— Ja, hij was paardenslachter! Er schijnt aan paarden in die jaren een verbazende winst te hebben gezeten! Quicknickel kocht ze bij duizenden tegelijk op, en liet ze zich zelfs toezenden uit Australië, Amerika, Denemarken, Nederland en Spanje! Hij verkocht om te beginnen het vleesch en niet altijd als paardenvleesch naar ik hoor. Dan verkocht hij de huiden, om er een inferieure kwaliteit leer van te maken, de beenderen om er knopen van te laten fabriceren en er lijm van te laten koken, kortom — er ging van het geheele paard letterlijk niets verloren, en binnen drie jaren tijds was onze man eenige malen millionaire — sommigen zeggen achttien of twintig malen!

— Het is voor het eerst dat ik deze auto zie!

— Dat is niet te verwonderen — hij heeft haar pas gisteren thuis gekregen!

— Hoe weet je dat zoo nauwkeurig?

— Omdat ik er navraag naar gedaan heb! Volgens mij is die Quicknickel letterlijk voorbestemd om te worden bestolen!

— Maar hij is niet de eenige rijke nietsnutter die hier op het oogenblik in een splinternieuwe

auto rondrijdt, riep Charles.

— O, zij zullen allen wel eens hun beurt krijgen, hernam Raffles schouderophalend. Wat in het vat is, verzuurt niet! Wij zullen ons niet overhaasten en zullen een lijstje van de heeren opmaken!

— Weet je nog meer bijzonderheden van dien man, vroeg Charles, die de gele auto met de oogen gevolgd had tot zij uit het gezicht was. Ik heb geloof ik vier personen in den wagen zien zitten.

— Ja, dat is de heele lieve familie Quicknickel! Mag ik haar even aan je voorstellen! Daar is dan om te beginnen onze vriend Jeremias, vijf en vijftig jaar oud, het type van den onbeschaafden parvenu die bluft op zijn rijkdom, en nu vol verachting neerziet op anderen, die het niet zoo ver gebracht hebben als hij. Daar is ten tweede mevrouw Dorothea Quicknickel, een eerwaardig pendant van haar echtgenoot. De echtelieden noemen elkander, als er niemand bij is, Jerry en Daisy, maar zij zijn zeer kwaad als hen dat vleinaampje in gezelschap ontsnapt, — dan hebben we den zoon des huizes Philip, een verwaande sinjeur, die zijn ouders voor den gek houdt, maar zich toch volstrekt niet geneert om van hun geld een lui heerenleventje te leiden, en ten slotte de dochter Maup, een meisje van omstreeks vijf-en-twintig jaar, voor zoover ik weet zonder eenige beteekenis, die in allerijl nog spoedig piano heeft leeren spelen, en dit thans zeer leelijk doet, evenals schilderen en boetseeren.

— Je hangt daar geen erg aantrekkelijk schilderij van de familie op, zeide Charles glimlachend. Overdrijf je niet een beetje?

— Integendeel, ik ben er zeker van, dat ik nog ver beneden de werkelijkheid blijf. Ik vergat echter nog het nichtje May Forster, een soort asschepeostertje, half uit medelijden in huis genomen, nadat allebei haar ouders bij een spoorwegongeluk om het leven gekomen waren en die daar in huis de rol van gezelschapsjuffrouw vervult.

— Ken je het huis?!

— Alleen maar van buiten!

— Hoe ziet het eruit!

— O, vroeger was het een mooi huis — maar Quicknickel vond het niet fraai genoeg, riep er, nadat hij het had gekocht, een architect bij, en gaf den man last overal krullen en tirlantijntjes aan te brengen, hier een raam te vergrooten, daar een balcon aan te bouwen, weer op een andere plek een erker te maken!

Charles barstte in lachen uit en zeide:

— Daardoor zal het niet mooier geworden zijn!

— Neen het heeft nu wel wat weg van een duiventil, zooals onze jongens die wel met de figuurzaag uit sigarenkistjes vervaardigen. Het is in één woord afschuwelijk.

— Zeker een groot dienstpersoneel?

— Ik geloof zeven, maar dat weet ik toch niet zeker!

— Wie zou er wel omgang hebben met zulke menschen?

— Uitsluitend vroegere kennissen, die het even ver gebracht hebben als zij en voor de rest klaploopers, die minder letten op de conversatie en op beschaving, dan wel op een goede keuken, en die moet bij de Quicknickels inderdaad zeer goed zijn!

Gedurende dit gesprek had de kanariegele auto den toer om den vijver nogmaals volbracht en kwam opnieuw aanrijden.

Charles had nu gelegenheid de inzittenden wat beter op te nemen, daar de wagen vlak voorbij reed.

Hij zag, om te beginnen, een dikken man met een hoog rood gelaat, met een groote meerschuimen pijp in den mond.

Dit voorwerp was zeker afkomstig uit vroegere dagen, en hij had het wellicht bij gelegenheid van een of ander jubileum ten geschenke gekregen, want het vertoonde een hollend paard, dat over een hert sprong, en was reeds sterk doorgerookt.

Er stak een geweldig groote sigaar in, met het vergulde bandje er nog om.

De man droeg een pels met een geweldigen bontkraag en groote omslagen van bont om de mouwen. Zijn hoofd was eveneens gedekt met een bontmuts. Naast hem zat een dame van denzelfden omvang van wie men op dit oogenblik niet veel meer zag dan het puntje van haar neus, want zij was van top tot teen in bont gehuld.

Op de voorplaatsen zaten een jong meisje met een smal gezicht en een rood neusje, waarnaast twee fletsblauwe oogen hoogmoedig op het vulgus neerkeken, en een jonge man met een eigenwijs gezicht, dat zich blijkbaar wanhopig moest inspannen om een monocle in zijn linker-oog geklemd te houden.

Ook deze twee jonge lieden waren in pelzen gehuld en de geheele auto zag er wel een weinig uit als een reizende bontwinkel, daar ook de chauffeur en de palfrenier met groote bontkragen prijkten.

Charles keek de auto na, zoover hij kon en zeide toen glimlachend:

— Dat is zeker een merkwaardig stel. Men kan onmiddellijk zien dat deze lieden er nog niet aan gewend zijn om veel geld te bezitten.

— Er zijn menschen, die er nooit aan wenen, zeide Raffles schouderophalend.

— Waar wonen zij?

— In de Boston Street. Je zoudt het huis onmiddellijk herkennen, want al die op bevel van Quicknickel aangebrachte „verbeteringen” zijn natuurlijk splinternieuw en steken leelijk

af bij de rest van het oude huis.

Charles liet zijn stem dalen en voegde:

— Ben je werkelijk van zins, om dien man een weinig van zijn geld af te nemen.

— Als ik slechts kon ontnam ik hem alles! antwoordde Raffles op grimmigen toon. Nu echter zal ik mij moeten vergenoegen, met — zooveel als ik maar kan!

— Als ik je wel heb begrepen ben je nog niet binnenshuis geweest?

— Nog niet — maar dat zal vanmiddag nog geschieden!

HOOFDSTUK II.

TEN HUIZE QUICKNICKEL.

Omstreeks half drie in den middag van dienzelfden dag belde er iemand aan het huis van Quicknickel in de Boston Street, die er op het eerste gezicht uitzag als een begrafenisondernemer of zoo iets. Hij had een uitgestreken gezicht, en zijn oogen waren steeds neergeslagen. Hij was mager en geheel in het zwart gekleed, met een pantalon die te kort en een van onder tot boven dichtgeknoopte jas, die te lang was. Hij droeg een laag boordje met een zwart confectie streepdasje, zijn handen waren in zwart garen handschoenen gestoken, en hij droeg een hoogen hoed, die jaren geleden betere tijden had gekend.

Onder den arm hield hij een groote portefeuille geklemd, welke hij dicht tegen zich aandrukte, als vreesde hij, dat men hem dit voorwerp zou ontnemen.

Op zijn schellen werd de deur geopend door een huisknecht in een fraaie livrei met vergulde knopen, en een zuur gezicht, die vroeg wat hij wenschte.

— Ik verzoek u aanstonds uw meester van mijn komst te gaan verwittigen, zeide de bezoeker met zalvende stem. Ik moet hem over een hoogst gewichtige zaak spreken!

— Uw naam als ik u verzoeken mag.

— Flop! Ezechiël Flop! Mijnheer zal waarschijnlijk wel eens van mij gehoord hebben.

De bediende haalde de schouders op, als bewijs dat hij dit betwijfelde, en wees hem naar een der zware eikenhouten banken, die langs de wanden van de vestibule geplaatst waren.

Ezechiël Flop nam hierop plaats, legde zijn portefeuille op zijn aaneengesloten knieën en zette zich tot wachten.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en in dien tijd had de bezoeker als hij dit verkozen

had, gemakkelijk een inzicht kunnen krijgen van de indeeling van het huis gelijkvloers.

De vestibule was ruim en had links en rechts twee deuren.

Aan de achterzijde begon de dubbele trap, die uitliep op een breede gaanderij, over welke leuning een prachtig Smyrna-tapijt ahang.

Hier en daar stonden fraaie meubelen, en een kostbare electrische lichtkroon hing van de hooge zoldering af.

Maar aan den voet van de trap stonden een paar zeer leelijke gipsen beelden, waarschijnlijk in een bazar gekocht, en die misschien nog dateerden uit den tijd toen Jeremias Quicknickel nog paarden slachtte.

Voor het overige was er, waar dit slechts even ging, verguldsel aangebracht.

Dit scheen voor den oud-paardenslager het toppunt van weelde, rijkdom en schoonheid te beteekenen.

Nu en dan ging een der vier deuren open, en dan zag men in het een of ander vertrek.

De menschen, die deze deuren openden waren steeds bedienden, allen in de fraaiste livrei gestoken, en versierd met blinkende knopen.

Maar eenmaal was er een jong meisje in een eenvoudig japonnetje verschenen, die een vluchtigen blik op den man in het zwart had geworpen en hem toen vriendelijk had toegeknikt, waarop Flop zich gehaast had, halverwege van zijn bank op te staan en halverwege zijn hoed af te nemen.

Zij sprong luchtig de trap op en was het volgende oogenblik langs de gaanderij verdwenen.

Toen keerde de bediende terug en zeide:

— Mijnheer heeft tien minuten voor u, wees zoo goed mij even te volgen.

Flop stond op, en zeide plechtig:

— Ga mij slechts voor, mijn vriend!

De bediende ging eveneens de trap op en Flop volgde hem, thans met zijn hoogen hoed in de hand, zoodat zijn stroogeel gladgekamd haar te zien kwam.

Hij liep achter den bediende aan, de gaanderij geheel ten einde, sloeg toen een hoek om, en stond eindelijk stil voor een hooge, eikenhouten deur met een zeer fraai koperen slot.

De bediende klopte aan, opende de deur, en liet den bezoeker binnen gaan.

Flop stond in een groot vertrek, met een prachtige marmeren schouw, waarin een groot haardvuur vlamde.

Het eerste wat hij zag, was een groote, prachtige Barsoi, die op het haardkleed had gelegen, en nu was opgestaan om hem argwanend te besnuffelen.

Vlak bij de deur bleef Flop verschrikt stil staan, en stamelde:

— Duizendmaal verschooning — deze hond bijt toch niet?

Ergens in de kamer klonk een schel lachje en een luide stem sprak:

— Kom er maar in — Ivan bijt alleen als ik het zeg!

Schoorvoetend trad Flop binnen en zijn oogen zochten den eigenaar van de stem.

Hij zag echter aanvankelijk niets, totdat hij tenslotte een ronde verhevenheid ontdekte, boven den rug van een lederen leunstoel, die voor een groote schrijftafel was geschoven.

Die verhevenheid bewoog, en Flop leidde hier uit af, dat hij hier te doen had met het hoofd van Jeremias Quicknickel.

Hij trad aarzelend naderbij, kuchte een paar malen, en kreeg eindelijk den heer des huizes in het vizier, die het blijkbaar niet de moeite waard had gevonden zich te derangeeren voor een bezoeker, zooals z'n bediende hem beschreven had.

De voormalige paardenslachter bekeek Flop eens van top tot teen, wees hem met zijn dikken wijsvinger, waaraan twee diamanten ringen prijkten, naar een stoel, en zeide op jovialen toon:

— Ga daar maar eens zitten, waarde heer, en vertel me, wat je op je lever hebt, maar maak het niet te lang, want ik heb niet veel tijd!

Flop nam op den hem aangewezen stoel plaats, kneep zijn knieën weer tegen elkander, en zette zijn hoed naast zich neer op den grond.

Toen begon hij:

— Ik kom ten uwent, mijnheer Quicknickel, omdat ge mij zijt afgeschilderd als een man met een ruim hart zoowel als een ruime beurs!

Hij had zijn groote lederen portefeuille geopend, nam er een soort prospectus uit, en wilde zijn rede vervolgen.

Maar de heer des huizes had zijn wenkbrauwen gefronst, en trommelde nu ongeduldig met zijn zwaar-beringde vingers op het tafelblad.

Toen barstte hij uit:

— Een bedelpartij? Maar dan moet u niet bij mij zijn, mijnheer, maar bij mijn dochter! Ik houd mij met die dingen niet op! Waar is het eigenlijk voor?

— Er is een Sanatorium in aanbouw voor zwakke kinderen uit den arbeidersstand, mijnheer, en daarvoor is veel geld noodig!

— Nu, ga dan maar naar mijn dochter, en laat ze je een paar pond geven. Zeg maar, dat ik je stuur!

Tegelijkertijd drukte Quicknickel op een elektrische schel, die zich op het blad van zijn geweldig schrijfbureau bevond, en zeide tot den bediende, die even later binnentrad:

— Breng dien mijnheer eens naar de appartementen van mejuffrouw mijn dochter.

De bediende boog, en trachtte op deze wijze een glimlach te verbergen, die om zijn lippen kwam.

Toen zeide hij deftig:

— Als mijnheer mij dan maar even volgen wil naar de „appartementen” van miss Quicknickel!

Flop wilde nog iets in het midden brengen, maar reeds was de heer des huizes verdiept in de lezing van een vaktijdschrift op het gebied der paardensport waarvan hij geen titel of jota begreep.

En zoo volgde de bezoeker dan den bediende, die hem weder door een reeks van gangen naar een popperig vertrekje bracht, waar de dochter van den voormaligen paardenslachter doende was op een mandoline te tokkelen, terwijl zij tegelijkertijd met een schelle stem een populair liedje zong.

Maar nu had de bediende zijn gelaat blijkbaar minder goed in bedwang, en hij lachte ronduit, toen hij den bezoeker aandiende, en het meisje bezig zag.

Maar Maud Quicknickel had goede oogen, nog gescherpt door haar wantrouwen tegenover de „onbeschaamde dienstboden”.

Zij had het lachje gezien, en het vonnis van den bediende was geteekend.

Maud liet haar mandoline zakken, werd eerst vuurrood, daarna groenbleek en vroeg:

— Wat moet je hier, Thomas?

— Ik kom.... ik wilde...., stamelde de bediende.

— Waarom sta je als een idioot te grijzen?

— Grijns ik miss? ging de man voort terwijl hij trachtte zijn gelaat in een ernstigen plooi te trekken.

— Je grijnst en je grijnst als een idioot! riep het jonge meisje toornig uit. Ga maar naar den butler en laat je je loon uitbetalen. Ik wil je hier in huis niet meer zien.

In een oogwenk was de houding van den bediende omgekeerd.

Hij werd nu werkelijk pas onbeschoft.

Hij tachte de jonge dame in het gezicht uit. en zeide hoonend:

— En nu denkt U zeker, dat ik in tranen zal uitbarsten, en u zal smeeken, mij toch alsjebliedt in dienst te houden, omdat het hier zoo verbazend aangenaam is. Nu, als u dan de waarheid wilt hooren, ik ben blij, dat ik zoo'n troep piassen kan verlaten. Als niet komt tot iet, dan kent iet zich zelven niet. Dat is nog altijd een waar spreekwoord. Ik heb de eer, u te groeten, jongejuffrouw, en ik hoop voor mijn opvolger, dat hij sterker zenuwen heeft, en tegen uw gejammer en geklaag bestand is.

Maud had deze korte en uiterst onwellevende toespraak tot het einde moeten aanhooren, eenvoudig omdat de drift en de woede haar het spreken onmogelijk maakten.

Haar flets blauwe oogen begonnen te fonkelen en eindelijk kon zij ziedend van verontwaardiging uitroepen

— Pak je dadelijk weg, onbeschaamde vlegel! En wees maar blij dat mijn broer niet thuis is, anders zou die je even atrammelen!

— Uw broer? herhaalde de bediende tergend langzaam. Uw broer? Ha ha! Het mocht wat. Dat papkind durft mij met geen vinger aan te raken! Nu, wij zullen er niet langer over spreken! Ik heb de eer, U te groeten, madam Paardenslachter.

De bediende maakte een overdreven buiging en verliet ruggelings het vertrek, zooals de kamerheeren het ten hove doen, als zij afscheid nemen van hunnen vorst.

Nauwelijks was de deur achter den man dicht gevallen, of Maud viel in een stoel, zonder zich te bekommeren om den bezoeker en barstte in tranen uit — geen tranen van smart, maar van woede en gekwetste ijdelheid.

Maar eindelijk liet Flop een bescheiden kuchje hooren en zeide:

— Het doet mij leed, miss, dat ik getuige heb moeten zijn mijns ondanks, dat zult gij zeker wel willen gelooven, van het schokkend tafereel, hetwelk zich hier zooeven voor mijne bliken heeft afgespeeld! Nog nimmer zag ik

zoo veel onbeschaamdheid vereenigd met zoo veel driestheid! Gewis heb ik in mijn leven menigmaal hooren gewagen van de schaamtelooosheid onzer hedendaagsche bedienden, maar ik kan u volmondig zeggen, dat hetgeen ik zooeven heb meegemaakt, alles wat ik ooit dienaangaande vernam, verre in de schaduw stelt — verre!

Maud had het hoofd opgeheven en keek den bezoeker dankbaar aan.

Flop zag nu in een vlekkerig rood gelaat, niet onknap, maar vaal en zonder geest.

Maud streek zich de haren uit de oogen en stond op.

Vertegen zeide zij:

— Het spijt mij, mijnheer, dat gij getuige hebt moeten zijn van dit afschuwelijk tooneeltje! De bedienden tegenwoordig — — —

— Praat er niet van, miss! kwam Flop vol ijverig. Er is geen land mede te bezeilen, zooals mijn lieve moeder zaliger placht te zeggen!

— Neem plaats, wat ik verzoeken mag, en vertel mij het doel van uw komst! hernam Maud, die zich thans genoegzaam hersteld had om zich met haren bezoeker te kunnen bezig houden.

Flop zette nu opnieuw de reden van zijn komst uiteen en deelde het jonge meisje mede, dat haar vader hem naar haar verwezen had.

— Ja, ik ben om zoo te zeggen, de particuliere secretaresse van mijn vader! zeide Maud, toen Flop had uitgesproken. Hij zelf wil nooit iets met dergelijke dingen te maken hebben — daar heeft hij geen tijd voor, zegt hij.

— Mag ik dan hopen, dat zijn bekoorlijke secretaresse mij een gift zal schenken voor het goede doel? vroeg Flop, terwijl hij de oogen verdraaide als een schelvisch, die op een warme stoot terecht is gekomen.

— Zeker, mijnheer Flop! zeide het jonge meisje.

Zij stond op, ging naar een klein dames-schrijfbureautje van pallisanderhout, opende het nam er een ijzeren kistje uit, opende ook dit, en haalde er een pakje bankbiljetten uit.

Nu kwam zij naar Flop toe en overhandigde hem een bankbiljet van één pond.

— Ziedaar, mijn waarde heer! zeide zij. Daar hebt gij wat voor uw arbeiderskindertjes.

Er verscheen een vluchtige, eigenaardige glimlach om de lippen van den man in het zwart, maar die verdween even snel weder.

Hij deed het biljet zorgvuldig in zijn portefeuille, schreef een quitantie op zijn knie, en overhandigde deze aan het jonge meisje.

— Wat ik zeggen wilde — komt het soms

in de bladen? vroeg Maud onverschillig.

— Zeker miss — over een week of wat! Als wij genoeg bijeen hebben! De namen komen in de bladen — en daarachter het geschonken bedrag!

— Komt dat — komt dat achter de namen? riep Maud uit. O dan — dan heb ik mij vergist! Wacht even! Natuurlijk het is immers voor een herstellingsoord!

Zij liep haastig weder naar de schrijftafel en opende het ijzeren kistje opnieuw.

Een pakje bankbiljetten nemend, telde zij tien biljetten van tien pond af, en overhandigde ze den bezoeker met de woorden:

— Ziedaar, mijnheer Flop! Dat zal beter gaan! En nu moet gij mij veroorloven — ik heb een afspraak met een vriendin!

Flop was reeds opgestaan en zeide zoetsappig:

— Ik denk er niet aan, u op te houden, miss! En namens mijn kleine beschermelingen dank ik u oprecht! Als allerijken zoo gul en vooral zoo spontaan waren evenals gij, dan zou er spoedig geen ellende meer heerschen!

Maud had op den knop van een elektrische schel gedrukt, en nu verscheen de butler, een zeer deftig man met grijze bakkebaarden en in rok gekleed.

— Is die onbeschaamde kerel weg, Brigg? vroeg Maud.

— Ja, miss! Ik heb hem uitbetaald wat wij hem schuldig waren en hem dadelijk weggezonden! Hij had de onbeschaamdheid in mijn tegenwoordigheid te herhalen wat hij hier had durven zeggen!

— Zorg dan spoedig voor een nieuwen huisknecht — maar het moet een beleefd welopgevoed man zijn! hernam Maud.

— Ik zal er voor zorgen, miss! antwoordde de deftige butler.

Flop, die reeds bij de deur stond om afscheid te nemen, trad nu weder naar voren, schraapte zijn keel, en zeide:

— Ik hoop van ganscher harte, miss, dat gij mij niet zult beschuldigen van bemoeizucht, maar de buitengewoon hooge gift, welke gij mij zoeven ter hand steltet geeft mij den moed u verlof te vragen tot het bewijzen van een geringen wederdienst!

Maud keek den man in het zwart verbaasd

aan, en vroeg:

— Wat meent gij, mijnheer?

— Ik heb, nolens volens, dat begrijpt gij wel, mede aangehoord, hetgeen hier zoeven gesproken is, en daaruit begrepen, dat gij een nieuwen bediende moet hebben. Nu weet ik, hoe bezwaarlijk het ten huidigen dage is, zich een wezenlijk goeden en wel opgevoeden bediende te verschaffen! Welnu, mijn ambt brengt mij in aanraking met vele deftige families, en zoo weet ik bij toeval, dat de huisknecht van graaf Welsham zijn dienst gaat verlaten, daar zijn meester voornemens is een langdurige reis te ondernemen! Ik was van plan na uw huis te hebben verlaten, den graaf te gaan bezoeken, Mag ik nu zoo vrij zijn dien bediende, dien ik als een voortreffelijk persoon heb leeren waardeeren, hedenmiddag naar u toe te zenden, opdat gij kunt oordeelen, of deze man in uw smaak valt?

De oogen van Maud waren begonnen te schitteren, toen zij vernam, dat de bediende in kwestie bij een graaf in dienst was geweest.

Zij bedacht zich geen oogenblik, maar antwoordde:

— Zend dien man gerust hier heen, als ik u verzoeken mag, mijn waarde heer Flop! Wat is dat alleraardigst van u! Zoo attent!

— O, het heeft niets te beteekenen! hernam Flop nederig. Dan zal ik u niet langer ophouden!

Hij maakte een stijve buiging voor het jonge meisje en daarop liet de butler hem uit.

Een oogenblik later stond Flop weder op straat.

Hij dacht er echter niet aan naar graaf Welsham te gaan (die overigens niet bestond) maar riep een auto aan, en liet zich naar de Cromwell Street brengen.

Hij trad een kleine tuindeur binnen, liep den tuin van een groot huis snel door en ging dat huis aan de achterzijde binnen.

Hij liep daarop regelrecht naar een groote slaapkamer, sloot zorgvuldig de deur en nam een pruik van stroogeel haar af....

Een kwartier later was de man in het zwart geheel verdwenen en had hij plaats gemaakt voor den bediende van deftigen huize!

En John Raffles was zoowel de een als de andere!

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK III.

WAARIN OVER LIEFDE GESPROKEN WORDT.

Omstreeks vier uur in den namiddag meldde Raffles zich aan bij den butler van de familie Quicknickel.

Hij droeg nu fraaie bakkebaarden en een pruik van lichtblond haar, met een scheiding in het midden, en zag er juist uit zooals men zich den kamerbediende van een graaf steeds pleegt voor te stellen.

Het is dan ook niet te verwonderen dat het dienstmeisje, dat hem de deur opende, hem met een verstolen blik van bewondering aankeek.

Blijkbaar had de heer Quicknickel nog nimmer zulk een fraai heerschap in zijn dienst gehad, die zoo de kenmerken droeg van wellevendheid en beschaving!

Zij bracht hem naar het dienstvertrek, waar de butler den nieuweling eens goed monsterde, ofschoon de naam van graaf Welsham eigenlijk een voldoende aanbeveling was, en vroeg hem toen zijn naam.

— Archibald Hunter! antwoordde Raffles.

— O, wat een prachtige naam! liet het dienstmeisje zich ontvallen, terwijl zij de handen ineen sloeg.

— Bevalt hij je, lief kind? vroeg de nieuwe bediende zelfgenoegzaam. Dat doet mij genoegen! Ik geloof wel, dat wij goede vrienden zullen worden!

Dit was nu een mededeeling die bij den kok, een Italiaan, in minder goede aarde scheen te vallen, ten minste hij keek den nieuweling allesbehalve goedgezind aan, en bromde iets dat door niemand verstaan werd.

De butler wenkte den nieuwen bediende om hem te volgen en bracht Raffles naar hetzelfde vertrek, waar hij een paar uur geleden reeds als Flop had gestaan — in de zoogenaamde werkkamer van den heer des huizes.

Deze scheen in dien tijd te zijn uit geweest, ten minste hij droeg een ander costuum.

Maar de groote meerschuijmen pijp met het hollende paard was nog dezelfde!

Quicknickel keek van zijn lectuur op — hij was nu bezig aan een tijdschrift over bouwkunde, waarvan hij al evenmin iets scheen te begrijpen als van paarden — tenminste van renpaarden — en nam Raffles eens goed op.

Toen zeide hij:

— Ja, het ligt er nu eenmaal toe! Mijn dochter heeft een van de bedienden ontslagen, omdat de kerel brutaal was, weet je! Ik hoop nu maar, dat je zult weten waar je plaats is, en geen grooten mond tegen mijn dochter, tegen mij, mijn vrouw, of mijn zoon zult opzetten!

— Ik spreek alleen als mij wat gevraagd wordt, mijnheer! sprak Raffles nederig.

— Zooveel te beter! hernam de oud-paarden-slachter. Brigg zal het geldelijke wel met je in orde maken! Hoe heet je!

— Archibald Hunter, mijnheer!

— Prachtige naam! Je was immers bij een graaf in dienst, zeide mijn dochter?

— Ja, mijnheer!

— Je hebt dus goede manieren?

— Prima manieren, mijnheer!

— Je moet mij bij gelegenheid maar eens vertellen hoe zoo'n graaf zoo al doet! Daar kan ik mijn voordeel mee doen! En laat je nu maar eens aan mijn dochter zien! Die heeft je toch eigenlijk aangenomen!

— Tot uw dienst, mijnheer!

Raffles maakte een onberispelijke buiging, en volgde den butler naar het kleine boudoir van Maud, die met ongeduld op den grafelijken bediende zat te wachten.

Zij wierp het boek weg, dat zij in de hand hield en sprong van de sofa op.

— Is u de nieuwe bediende? riep zij uit. Uw uiterlijk bevalt mij wel! U moet mij bij gelegenheid maar eens vertellen, hoe het bij

zoo'n graaf toegaat!

Raffles glimlachte flauwtjes en antwoordde :

— Steeds tot uw dienst, miss!

— Neem hem dan maar mee naar het dienstvertrek, Brigg! zoo wendde Maud zich tot den butler. En geef hem zijn livrei. Die zal hem wel goed staan. Hij heeft nog al een goed figuur — voor een bediende wel te verstaan!

En met deze woorden van lof in de ooren kon Raffles zich verwijderen.

De butler bracht hem weder naar beneden, en voerde hem naar het dienstvertrek waar hij nu formeel werd voorgesteld aan den kok, signor Carmo, den chauffeur, den palfrenier, die juist kwam eten, de keukenmeid, het dienstmeisje en het kamermeisje.

Daarop moest hij de livrei aantrekken van den bediende die zoeven op staanden voet ontslagen was, en deze bleek hem goed te passen.

Toen hij hiermede gereed was, klonk de groote gong in de hall, die voor het diner waarschuwde, en dadelijk moest de nieuweling naar de eetzaal, om bij het bedienen behulpzaam te zijn.

De butler wees hem den weg naar een groot vertrek, waar het geheele gezin reeds om de tafel vereenigd zat.

De twee heeren waren in rok, zooals het in deftige huizen in Engeland gebruikelijk is, de beide dames waren in avondtoilet gedost.

Tegen een der muren was een geweldig groot buffet geplaatst en de butler begon aanstonds met vaardige hand een groot stuk vleesch voor te snijden, nu en dan op fluisterenden toon zijn bevelen aan de beide bedienden gevend, want de palfrenier moest ook tafeldienen.

Het bleek Brigg al direct, dat de nieuwe knecht een voortreffelijke aanwinst was, want hij maakte geen enkele fout, en het was, alsof hij er in het geheel niet was — de beste lof, welke men een goed bediende kan toezwaaien!

Hij liep volkomen geruischloos, morste geen druppel, wist behendig een fraai stuk vleesch of visch op het bord van den heer des huizes te wippen, die nog niet goed scheen te weten, hoe hij het moest aanleggen, om zonder ongelukken iets van den schotel te nemen, welken de bediende hem voorhield, en hij schonk op onverbeterlijke wijze de fijne wijnen in, zonder dat de Bordeaux schudde, en zonder dat de kurk van de champagneflesch misbaar maakte.

Maar onder het bedienen gaf hij oogen en ooren goed den kost.

Het tafelgesprek was tamelijk levendig en het gezin bekommerde zich niet of weinig om de tegenwoordigheid van de bedienden.

— Papa, begon Philip, ik heb vandaag kennis

gemaakt met graaf Winchester!

— Wat zeg je daar, jongen! riep de heer des huizes uit, terwijl hij groote oogen opzette. Is het werkelijk. Waar dan?

— Op de club. Hij kwam naar een zijner vrienden vragen, en ik was op dat oogenblik de eenige, die in de conversatiezaal was, zoodat hij zich tot mij moest richten!

— Wat een bof — ik wil zeggen, wat een tref! riep mevrouw Quicknickel uit. Komt de graaf hier niet eens gauw een visite maken?

— Maar mama, hernam de jonge man, denkt u, dat dat maar zoo een, twee, drie gaat?

— Doe je best eens, Pim! vleide nu Maud. Ik zou het zoo dolletjes vinden, als er hier eens een echte graaf op visite kwam!

— Ja, dat weten we — en je zou het nog veel dollertjes vinden als je eens een echten graaf aan den haak kon slaan, zeide Philip grinnikend.

— Nare jongen! kwam Maud pruilend.

— Ik kan niet inzien, dat dit zoo iets bijzonders zou zijn! riep mevrouw verontwaardigd. Het komt wel meer voor, dat iemand van adel trouwt met een burger dochter — als ze maar fatsoenlijk is en veel geld heeft!

— Niet waar, mama? riep Maud uit. Hè, ik zou het heerlijk vinden, om met „Mevrouw de Gravin” te worden aangesproken!

— Misschien heb je kans! hernam Philip spottend. De jonge Connaught is al een paar maal hier geweest. Wel is waar, is hij nu nog maar baronet, maar hij moet den grafelijken titel van zijn vader toch eenmaal erven!

Maud had de oogen nedergeslagen en een diepe blos kleurde haar schrale wangen.

Maar er was nog iemand anders in de kamer, die ook aan de tafel zat, en nog geen woord gezegd had, die ook kleurde — en dat was de jonge dame van gezelschap!

May Forster was een zeer bekoorlijk meisje, niet veel ouder dan twintig jaar met prachtige bruine oogen, en goudblond haar, dat in dikke tressen op haar mooi gevormd hoofdje lag.

Zij was eenvoudig maar smaakvol gekleed, en leek daar in het geheel niet op haar plaats te zijn te midden van die opgedirkte menschen, overladen met juweelen en gouden sieraden.

May Forster had voor onderwijzeres gestudeerd en zou spoedig haar diploma halen.

Maar toen haar beide ouders tegelijk om het leven kwamen bij een vreeselijk spoorwegongeluk, namen de Quicknickels haar bij zich aan huis, waar zij voortaan de rol van een soort dame van gezelschap vervulde, mevrouw Dorothea moest voorlezen en miss Maud bij

het winkelen vergezellen, terwijl tevens haar diensten in het keukendepartement zeer werden gewaardeerd.

Dat zij nu kleurde, werd in het geheel niet opgemerkt — men merkte in den huize Quicknickel weinig op, als het niet de leden van het deftige, rijke gezin zelve betrof.

Maar toch was er in het vertrek een man, die de verandering op het lief gelaat van het jonge meisje had waargenomen, omdat er nu eenmaal zeer weinig aan zijn aandacht ontging, en die man was John Raffles.

— Ik wil hier mijn geheele leven bediende blijven, bromde hij in zichzelf, terwijl hij de sauskom uit de handen van den butler aannam, als er hier geen klein romannetje op touw wordt gezet! De twee jonge dames schijnen beiden zeer vriendelijke gevoelens te koesteren jegens den jongen Connaught. En de opmerking van dien jongen daareven schijnt raak te zijn geweest!

Hij droeg zijn sauskom naar de tafel en zag met een medelijdenden glimlach toe, hoe de ex-paardenslachter zijn bord letterlijk onder de saus zette, alsof het een rijstveld was, dat onder moest oopen.

Men had eenigen tijd het stilzwijgen bewaard na de opmerking van den jongen man, en het was duidelijk, dat alle aanwezigen er over na dachten.

Henry Connaught, met wien Philip op een soirée had kennis gemaakt, waar ook Maud en May gekomen waren, was een ongmensch van omstreeks vijf-en-twintig jaar, en behoorde tot de meest begeerde partijen in de Engelsche hoofdstad.

Hij was jong, knap, geestig — maar vooral zeer rijk, of hij had althans groote rijkdommen te wachten, terwijl zijn vader hem een vorstelijke toelage gaf, waarvan hij een leven als een prins kon leiden.

Hij had veel gereisd en wist daar op onderhoudende wijze van te verhalen, en ten slotte was hij een goed sportman, en had hij, als student, deel uitgemaakt van de ploeg van Cambridge College, welke drie jaren achtereen den wereldberoemden wedstrijd op de Theems had gewonnen.

Of het aan zijn academische opleiding lag of aan iets anders — zeker is, dat de jonge baronet er zeer liberale denkbeelden op nahield, en volstrekt niet schroomde, zich bij burgerlijke families aan huis te vertoonen.

Toch hadden zijn vrienden niet weinig opgezien, toen het ruchtbaar werd dat hij die

vrijzinnigheid ook uitstrekke tot het huis van den rijk geworden paardenslachter — want er was toch een grens, vonden zij!

Doch hij glimlachte maar eens en.... antwoordde niet.

Toen de oude heer Quicknickel vond, dat het stilzwijgen drukkend begon te worden, riep hij op jovialen toon:

— Wel die Harry Connaught is een beste kerel, en hij is hier altijd welkom. Hij vindt hier altijd zijn bordje klaar gezet, en zijn sigaartje, en zijn glas prima oude port! En — eh — wel, als hij soms mijn schoonzoon wil worden, hè, hè, dan hoeft het hem maar één woord te kosten!

Een waarschuwend gekuch van den kant van het buffet deed hem verschrikt ophouden.

Het was de butler, die hem nu en dan op discrete wijze les gaf in de goede manieren.

Blijkbaar had hij dus zooeven weer eens iets gezegd, wat niet paste, ofschoon hij zich niet goed kon begrijpen wat dat wel geweest kon zijn.

Maar een blik op het vuurroode gelaat van zijn dochter deed hem een licht opgaan.

En toen dacht hij het goed te maken door luidruchtig uit te roepen:

— Nu, daar behoef je zoo'n kop als vuur niet om te krijgen, hoor meid! Jou tijd komt toch ook eens, en liever een rijke graaf dan een sjap, wat jij?

En na deze kiesche opmerking nam Quicknickel een geweldige hap eten in zijn mond, die hem belette in de eerste minuut een woord uit te brengen.

Nog voor het diner geheel geëindigd was, vroeg May verlof, zich te mogen verwijderen, daar zij een weinig hoofdpijn had.

Inderdaad was het lieve meisje bleek toen zij opstond om zich naar haar eigen klein kamertje te begeven.

En wie haar daarheen had kunnen volgen, zou gezien hebben, dat zij de deur zorgvuldig sloot en zich toen voor het kleine, ijzeren ledikant op de knieën wierp, hoe zij het hoofd in de kussens verborg en in een gesmoord snikken uitbarstte....

Toen zij een paar uur later weder in de huiskamer kwam, vond zij daar, behalve het geheele gezin, Henry Connaught, die dadelijk opsprong, zoodra hij het jonge meisje op den drempel zag, om haar eerbiedig te begroeten.

Er was dien avond een muziekavondje door de jongelui gearrangeerd, en er waren nog andere gasten uitgenoodigd, maar om de een of andere

reden had de jonge baronet zich in het uur vergist, want hij kwam bijna een half uur eerder dan de eerste gasten.

Henry geleidde het jonge meisje naar het gezellige plekje bij den grooten haard, waar het gezin bijeen zat in afwachting van de gasten, en keek haar met zijn open, bruine oogen onderzoekend aan.

— Verbeeld ik het mij of zijt gij vanavond een beetje bleek, miss May? vroeg hij op belangstellenden toon.

— O, het heeft niet veel te beteekenen, mijnheer! antwoordde May, terwijl zij snel haar hand losmaakte uit die van den jongen man, welke haar tengere vingers langer omkneld had gehouden, dan strikt genomen noodzakelijk was.

— May heeft den laatsten tijd wel meer last van bleekheid. Zij is wat zwakjes! liet de scherpe stem van Maud zich hooren, die geen oog van de beide jongelieden had afgewend, en die zich in de schaduw van den grooten schoorsteen had neergezet.

May wendde haar nicht snel het gelaat toe en scheen iets te willen zeggen, maar zij bedacht zich en nam zwijgend plaats.

Men had eenigen tijd over verschillende dingen gesproken, toen Maud plotseling opsprong en riep:

— Willen wij vast een weinig muziek maken? Ik heb vandaag een mooi stukje thuis gekregen van mijn muziekhandelaar: Het heet: „*My only love!*” Mag ik het u eens voorzingen, mijnheer Henry?

— Gaarne, miss Maud! antwoordde Harry hoffelijk. Dan zullen wij in de muziekkamer licht maken, als gij het goed vindt! Kom gij mij helpen, miss May? Ik kan den vleugel niet alleen open krijgen! En ik zal toch zeker moeten accompaneeren, niet waar?

— Daarmede zoudt gij mij een zeer groot genoegen doen, mijnheer Henry! antwoordde Maud, terwijl zij den jongen baronet een smachtenden blik toewierp.

Maar toen deze en May zich naar de aangrenzende muziekkamer hadden begeven, boog Maud zich over haar moeder heen en fluisterde haar met een door woede half verstikte stem toe:

— Heeft u wel gezien, mama, hoe dat nest van een May, die valsche slang, met Henry coquetteert? Zij daecht, dat ik het niet zag, omdat zij in het donker zaten, maar ik heb mijn oogen goed den kost gegeven!

— Och, kind, dat helpt haar immers toch niet! kwam mevrouw Quicknickel schouder-

ophalend. Stel je voor, dat zoo'n rijke, chique jongen op zoo'n schaap let! Zij is zoo arm als een kerkrat, en zonder ons zou ze immers van honger moeten omkomen.

— Dat is mogelijk — maar ik zal niet toelaten, dat zij mij hier voor den gek houdt, en met Henry flirt!

Maud stampvoette driftig, zoodat haar vader en broeder, die een weinig verder zaten, en nog wat doezelig waren van het overvloedige diner, verwonderd omkeken, en snelde daarop naar de aangrenzende muziekzaal, waar een prachtige Bechsteinvleugel stond en voorts een mandoline, een gitaar, een harp, en nog andere instrumenten lagen of stonden.

Henry Connaught had het electrische licht reeds ontstoken en stond op zachten toon met May te praten, die zeer bleek was, en buitengewoon zenuwachtig scheen te zijn.

Maud liet haar fletsblauwe oogen van den een naar de andere dwalen en beet zich op de lippen, terwijl haar handen zich tot vuisten balden. Zij bedwong zich echter uit alle macht en zeide op vleienden toon.

— Laat gij mij wachten, mijnheer Henry?

— Duizendmaal excuus! riep de jonge man uit, blijkbaar opgeschrikt uit een aangename bezigheid. Ik had u niet hooren aankomen! Ik ben dadelijk tot uw dienst!

Hij liep op den vleugel toe en lichtte het klavierdeksel op.

Daarop nam hij de muziek uit de handen van Maud aan die naast hem was komen staan, en zette het op den lessenaar.

Reeds de korte introductie was voor den muzikalen jongen man voldoende, om hem te doen zien, dat hij een van die onbeteekenende triviale zangstukjes onder de oogen had, zooals er ten allen tijde bij dozijnen zijn vervaardigd, ten gebruike van sentimenteële jonge dames, met veel loopjes, trillers, glissando's en lange noten!

Hij accompaneerde echter voortreffelijk, en niets verried, hoe hij dacht over het schelle snerpemde geluid van de dochter des huizes, die met een overtuiging, een betere zaak waardig, het larmoyante lied ten einde zong, alle vier de coupletten.

Haar ouders en haar broeder, benevens een paar inmiddels verschenen gasten, waren onder het zingen binnengetroden en schenen met vrome aandacht te luisteren.

Maud besloot het lied met een lang aangehouden noot, die helaas bijna een halve toon te laag was, en dadelijk werd er geapplaudiseerd,

waarop zij naar alle kanten boog met een verlegen lachje op het magere gelaat.

Henry wendde zich half om op zijn pianokruk, keek May Forster met zijn bruine oogen lachend aan, en vroeg toen:

— En gij, Miss May? Gij zult ons toch ook wel iets doen hooren?

Met een blos op de wangen wilde zij verschrikt weigeren, maar dadelijk waren er een paar jongelui die op haar toetraden, en aandrongen om toch wat te zingen.

May Forster behoorde niet tot de preutsche jonge meisjes, die zich lang laten bidden, en daarom trad zij op den vleugel toe, en zeide zacht tot Henry:

— Ik heb pas een paar liederen van Schuman ingestudeerd — daar liggen ze! Kent gij ze?

De jonge man bladerde even in de muziek en knikte bevestigend.

En een oogenblik later klonken de tonen van „Im wunderschönen Monat Mai” door het vertrek.

May Forster bezat geen operastem, maar haar geluid was liefelijk en klaar, en wat meer zegt — zij zong met haar gansche ziel!

Toen zij het lied beëindigd had, was het even stil, maar daarna barstte er een luid applaus los, en men was niet tevreden, of zij moest nog eenige liederen zingen.

Zij eindigde met de Juweelenaria uit „Faust” en nu bleek overtuigend, dat zij niet alleen een fraaie stem had, maar ook over een zeer geoeffende coloratuur beschikte.

Zoodra de laatste toon was weggestorven, stond Henry Connaught op, greep de beide handen van May Forster, keek haar diep in de oogen, en zeide zoo zacht, dat niemand anders het had kunnen hooren:

— Gij hebt een zeer schoone stem, Miss May, en... ik wilde wel, dat ik haar veel vaker kon hooren.

Het jonge meisje voelde als het ware bij ingeving, dat de blikken van Maud op haar gevestigd waren, trok haar handen snel terug, stamelde iets onverstaanbaars en liep haastig weg, zoogenaamd om thee te gaan inschenken.

Intusschen waren er een paar bedienden binnen gekomen, teneinde ververschingen te presenteeren.

Een van die bedienden was John Raffles, en aanstonds had zijn scherp oog het korte tafereeltje in zich opgenomen en zijn brein had het verwerkt.

— Daar broeit iets! bromde hij voor zich heen. Mejuffrouw heeft wel iets van een ge-

tergde leeuwin, en als men haar liet begaan, zou zij zich, geloof ik, het liefst op haar nichtje werpen, en haar met haar nagels bewerken. Onze jeugdige vriend Henry echter schijnt er volstrekt niets van te bemerken — wat ook geen wonder is, want hij heeft alleen maar aandacht voor ons asschepoestertje! Nu, als dat maar goed afloopt!

En intusschen marcheerde Raffles met zijn schaal met gebak dwars door de muziekzaal, en hij maakte geheel en al den indruk, alsof hij zijn geheele leven niets anders had gedaan dan bedienen.

Mevrouw Quicknickel in vuurrood zijde gedost, had zich in een wijden leunstoel laten vallen, de vette handen over den buik gevouwen en volgde met welgevallen de bewegingen van den nieuwen bediende.

— Je kunt toch direct het onderscheid zien! fluisterde zij tot Maud, die even naast haar was gaan zitten. Je kunt dadelijk merken, dat hij knecht bij een graaf is geweest! Een en al adel wat er aan is! Kijk me die bewegingen eens, je zou zweren, dat hij een filmacteur is! Maar je luistert heelemaal niet, Maud... zoo viel zij zichzelf in de rede.

Inderdaad had het jonge meisje niet de helft verstaan van wat haar moeder zeide, want zij volgde met haar blik Henry Connaught, die zich om de rest van het gezelschap volstrekt niet scheen te bekommeren, en nu alweder met May, die voor de groote theetafel stond, aan het lachen en fluisteren was.

— Ziet u wel, mama, hoe ze hem inpalmt, siste Maud, terwijl zij zenuwachtig aan de franje van haar kleed plukte.

— Over wie heb je het toch, kind? vroeg mevrouw verwonderd.

— Over wie anders dan over May! zeide Maud ongeduldig. Ziet u niet, hoe zij hem aanhaalt, hoe zij flikflooit — die slang?

— Nu, maar als dat waar is, dan moet ze weg hoor! kwam mevrouw toornig. We laten ons de kaas niet van ons brood eten! Je vader heeft dien jongen rijken snoeshaan nu eenmaal voor jou bestemd — en dan mag hij nog van geluk spreken, want al is hij rijk, het haalt toch niet bij je vader!

De dikke vrouw des huizes wendde zich eensklaps om, en keek den nieuwen bediende recht in het gelaat.

Hij stond vlak achter haar stoel, onbewegelijk, met zijn presenteerblad ter hoogte van de derde knoop van zijn vest.

— Sta je daar al lang, Archibald! vroeg ze

tamelijk snibbig.

— Ongeveer anderhalve seconde ! antwoordde Raffles, zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok.

— Zoo, maar ik heb niet graag dat de bedienden luisteren ! hernam mevrouw Quicknickel.

— Daar heb ik geen oogenblik aan gedacht, mevrouw !

— Dat mag ik lijden ! Ga dan maar eens gauw met je blad naar den baronet, en vraag of hij geen koekje lust. Het is er toch voor.

De nieuwe bediende glimlachte flauwtjes en ging op Henry toe, die nog altijd met May

stond te praten.

Maar hij overhaastte zich daarbij volstrekt niet, en hield eerst nog zijn blad aan andere gasten voor.

Maud stampvoette intusschen van ongeduld en het liefst had zij zelf het presenteerblad overgenomen en het onder den neus der beide jonge lieden geduwd.

En als die in haar hart hadden kunnen lezen, dan zouden zij zich misschien wat meer in acht hebben genomen, want daar scholen jalouzie, haat en wraakzucht !

DUBEC RECLAME

**Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant**

HOOFDSTUK IV.

ALS EEN VROUW HAAT.....

Er waren twee dagen verlopen sedert het muziekavondje, hetwelk de oorzaak was geworden van de haatdragende jaloezie in het hart van de jonge Maud.

Het was één uur in den nacht, en alles in het groote huis was reeds in diepe rust verzonken. Er was een dinertje geweest, gevolgd door een kaartavond, en daarbij was tamelijk veel gedronken, zoodat het gezin der Quicknickels zich een weinig doezelig ter ruste had begeven.

Ook Henry Connaught had niet ontbroken, en ofschoon de vrouw des huizes haar nichtje May zooveel doenlijk buiten het vertrek had trachten te houden had de jonge man steeds gelegenheid gezien even met haar alleen te zijn en tenslotte had hij het zelfs zoo weten aan te leggen, dat hij een half uur ongestoord met haar had kunnen praten.

Wat er toen besproken was, wist niemand, behalve de jongelui zelf, maar Maud was eensklaps het vertrek uitgesneld, razend van woede en met doodsbleek gelaat.

Plotseling ging er heel boven in het huis een deur open, zonder dat zij echter het minste geluid maakte en een donkere gedaante sloop naar buiten.

Het was John Raffles.

Hij had besloten dien nacht zijn slag te slaan, daar hij zich nu geheel en al op de hoogte had gesteld van de inrichting van het huis en zeer nauwkeurig wist, waar de voormalige paarden-slachter zijn geld en waar zijn dikke echtgenoot haar kostbaarheden bewaarde. Hij was gekleed in zijn livrei, en op alles voorbereid.

Als men hem soms wat niet zeer waarschijnlijk was mocht ontmoeten, kon hij eenvoudig zeggen, dat hij onraad meende te hooren en daarom eens op onderzoek was uitgegaan. Hij begon de trap af te dalen en een kat had niet minder gerucht kunnen maken.

Het trappenhuis werd flauwtjes verlicht door het schijnsel van de volle maan en hij behoefde

dus zijn zaklantaarn niet aan te knippen.

Zoo bereikte hij de tweede verdieping, toen hij eensklaps verrast bleef staan.

Zijn scherp gehoor had het voorzichtig openen en weder sluiten van een deur vernomen.

Hij ging weder een paar treden de breede trap op en het volgende oogenblik ontwaarde hij een flauw lichtschijnsel dat langzamerhand sterker werd.

Zou een van de huisgenooten misschien onwel zijn geworden? fluisterde hij voor zich heen. Dat zou minder aangenaam zijn!

Maar spoedig bleek dat Raffles zich daarin vergist had.

De persoon, die het licht droeg haastte zich in het geheel niet maar scheen integendeel heel voorzichtig voort te gaan.

Maar toch zou het niet lang duren, of Raffles zou ontdekt worden, als hij op diezelfde plek bleef staan, want het lichtschijnsel werd steeds sterker.

Met een paar sprongen was Raffles de trap weder op en op het portaal van de derde verdieping verborg hij zich in een ledige klerenkast, waarvan hij de deur een handbreed liet openstaan.

Tot zijn verwondering scheen het schijnsel hem te volgen, want hij zag door de breede kier een oogenblik later het licht op den tegenover liggende muur van de gang spelen.

De persoon, die het licht droeg was dus eveneens de trap opgegaan.

Doodstil bleef Raffles in zijn schuilplaats staan, vanwaar hij een klein stuk van de gang kon overzien.

Nu ving ook zijn scherp gehoor het geluid van naderende schreden op, ofschoon men dat blijkbaar zooveel mogelijk trachtte te dempen.

Het volgende oogenblik zag Raffles de schaduw van de leuning op den muur.

En daarna schreed een witte gedaante langzaam voorbij.

Bijna had Raffles een zachten kreet van verbazing doen hooren.

Het was Maud Quicknickel.....

Zij was in nachtgewaad, waarover zij een avondmantel had geworpen en haar bloote voeten staken in met bontgevoerde pantoffeltjes.

In de rechterhand droeg zij een blaker en onder den linker arm hield zij een klein fraai bewerkt kistje van notenhout geklemd.

Zij schreed bijna onhoorbaar langs de half geopende kastdeur, en het lichtschijnsel nam in kracht weder af.

— Wat moet dat beteekenen, mompelde Raffles voor zich heen. Zij zag er toch in het geheel niet uit als een slaapwandelaarster? Wat voert zij hier uit met dat kistje, haar juweelenkistje als ik het wel heb.

Raffles wilde volstrekt antwoord op deze vraag hebben en daarom waagde hij het, de deur nog even verder te openen en zijn hoofd behoedzaam naar buiten te steken.

Hij zag hoe Maud juist een hoek van de gang omsloeg en sloop haar na, waarbij zijn schreden volkomen gedempt werden door den dikken ganglooper.

Bij den hoek van de gang gekomen ging hij languit op den grond liggen en bracht behoedzaam zijn hoofd naar voren.

— Wat drommel zij staat stil voor de deur van de kamer van Miss May! Wat heeft zij daar te zoeken? Opgelet — hier wordt geknoeid of ik heet geen John Raffles.

Maud draaide met de grootste voorzichtigheid den knop van de deur om, nadat zij den blaker op den vloer had gezet.

Zij nam dien nu weder op en ging het vertrek binnen, zonder de deur te sluiten.

Raffles sloop nader bij en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij zag in een klein cabinet, dat waarschijnlijk bij de slaapkamer van May Forster behoorde; de tusschendeur stond open.

Hij zag dat Maud de kaars en het kistje had neergezet en nu op de tusschendeur toe ging, terwijl zij op de teenen voortsloop.

Het volgend oogenblik was zij verdwenen.

— Ik wil gekielhaakt worden, of hier mijn heele leven bediende blijven, wat op hetzelfde neerkomt, als ik er een jota van begrijp, wel vermoed ik iets, maar dat is zoo verfoeielijk, dat het alleen maar in het brein van een wraakzuchtige vrouw kan opkomen.

Wij zullen rustig afwachten, waartoe dit alles moet leiden.

Hij behoefde niet lang te wachten, want een paar tellen later kwam Maud weder te voorschijn.

Zij had een klein glinsterend voorwerp in de hand, blijkbaar een sleutel, daarmede ging zij naar een vrij grooten koffer, die in den hoek van het vertrek stond, knielde er voor neer, en opende hem met den meegebrachten sleutel.

Zij tilde het deksel op, hield even verschrikt stil, daar zij meende, gerucht te hebben gemaakt, ging toen het houten kistje halen en stopte dit zoo ver mogelijk in den koffer weg, die hoofdzakelijk met kleedingstukken gevuld scheen te zijn.

Daarop sloot zij den koffer weder, ging den sleutel leggen op de plaats waar zij dien gevonden had en keerde daarop in het vertrek terug.

Maar reeds had Raffles zich uit de voeten gemaakt en zich verborgen in de liftkooi aan het einde van de dwarsgang.

— Een ouderwetsche comédie, bromde hij voor zich heen.

Ik dacht dat wij daarmee hadden afgedaan! Nu kan men weer eens zien waartoe jaloezie en grootheidswaanzin ons leiden — vooral wanneer wij vrouwen zijn!

Nu, Miss Maud, gij zult weinig satisfactie van dezen laaghartigen streek hebben, dat kan ik u verzekeren! Ik zal mijn eigen nachtelijke voorstelling in dit huis nog een weinig uitstellen, en eerst eens den afloop afwachten van deze tragedie-komedie.

Den volgenden morgen omstreeks half negen was alles in den huize Quicknickel in rep en roer.

Miss Maud was luid schreeuwend met de handen boven het hoofd uit haar slaapkamer komen vliegen en had alarm gemaakt — haar kistje met juweelen was uit haar toilettafel verdwenen.

De buttler kwam toesnellen, de nieuwe bediende werd er bijgehaald, het dienstmeisje en het kamermeisje werden ondervraagd en eindelijk werd om de politie getelefoneerd, ofschoon mijnheer Quicknickel te kennen gaf, dat hij eigenlijk niet gesteld was op dien rompslomp.

Hij kwam pas tot andere gedachten toen hem werd medegedeeld, dat er in het kistje voor een waarde van ruim twaalf honderd pond aan juweelen had gezeten.

Dat was zeker wel de moeite waard om er de politie in te halen.

Intusschen had hij het geheele bedienend personeel aan een streng verhoor onderworpen.

Maud had de juweelen nog den vorigen avond tijdens het diner gedragen en ze pas om tien uur afgelegd en zelf in het kistje gesloten, waarna zij nog eenigen tijd in de huiskamer was geweest.

De juweelen moesten dus tusschen tien uur 's avonds en acht uur 's morgens gestolen zijn.

Het dienstmeisje en het kamermeisje betuigden luide haar onschuld en waren niet weinig verontwaardigd toen Miss Maud voorstelde om hun koffers en de kastjes op haar kamers te inspecteren.

De oude heer Quicknickel, vergezeld van mevrouw en dochter, begaven zich naar de kamers van de twee meisjes, en daar werd alles nauwkeurig onderzocht.

Dit onderzoek leverde echter volstrekt niets op, en grommend vertrok de ex-paardenslachter weer.

Het was bijna half tien toen er gebeld werd en er een detective met twee agenten verscheen.

De drie politiebeambten werden naar de ontvangkamer geleid, waar het geheele personeel bijeen stond en waar ook May Forster zich bevond.

De detective werd met enkele woorden op de hoogte gebracht en daarop begon hij zijn vragen te stellen.

Hij moest weten hoelang alle bedienden reeds in dienst waren, en toen hij vernam dat Archibald Hunter pas een paar dagen geleden was gekomen, onderwierp hij den nieuweling aan een streng verhoor, dat echter hoegenaamd niets opleverde.

Hunter antwoordde koeltjes op de hem gestelde vragen en bood den rechercheur zelf aan zijn vertrek te onderzoeken.

— Dat zouden wij ook zonder uw verzoek wel gedaan hebben, zeide de detective kortaf.

Hij gaf den beiden politieagenten een wenk en deze begaven zich, door Philip vergezeld, naar de zolderkamer die den nieuwen bediende was aangewezen.

Zij bleven omstreeks een kwartier weg en keerden onverrichter zake terug.

Er was niets gevonden!

Ook het onderzoek in de andere bediendenvertrekken leverde volstrekt niets op.

— En toch moet de diefstal door iemand binnenshuis gepleegd zijn! riep Maud uit, die zeer bleek was, en wier handen trilden. Er is nergens een spoor van inbraak te bekennen.

Op dit oogenblik — het was half elf — werd er opnieuw gebeld, en het dienstmeisje verliet het vertrek om de deur te openen.

Toen zij terugkeerde werd zij door Henry Connaught op den voet gevolgd.

De jonge man was in rijcostuum gekleed en hij bleef verwonderd op den drempel van de deur staan, toen hij de groep menschen daar binnen gewaar werd.

— O, er is iets vreeselijks gebeurd, mijnheer Henry. Men heeft mij mijn kistje juweelen ontstolen, welke gij gisterenavond nog zoo bewonderd hebt.

— Wat zegt gij daar! riep de jonge Baronet uit. En heeft men den dief reeds ontdekt?

— Nog niet, maar hij moet zich hier in huis bevinden, haastte Maud zich te antwoorden.

Zij deed een paar stappen terug en scheen nu pas het rijcostuum van den bezoeker op te merken.

— Zijt gij gekleed om te gaan rijden, mijnheer Henry? vroeg zij.

— Inderdaad Miss — ik kwam Miss May afhalen! Vandaar het wonderlijk uur van mijn bezoek, wij hadden afgesproken een wandelrit te gaan maken.

Maud deinsde achteruit alsof zij door een slang gestoken was en wierp een blik vol haat op May die zwijgend, roerloos, en met neergeslagen oogen terzijde stond.

Toen zeide zij heesch:

— Met May? Met mijn juffrouw van gezelschap?

— Pardon, Miss, met de aanstaande Gravin Connaught! antwoordde Henry met een fijn glimlachje om de lippen.

Dit was bijna meer dan Maud had kunnen verdragen.

Zij werd vuurrood, daarna vaal bleek en stamelde:

— Gravin Connaught? — uw vrouw?

— Om u te dienen — Miss May was wel zoo goed om mij gisteren het jawoord te geven.

— Is dat zoo, May? zoo wendde Maud zich tot haar nichtje.

May antwoordde niet, maar knikte bevestigend.

— Wel papa, wat zegt gij daar van? vroeg Maud met een schel lachje. Heeft men dat niet aardig achter uw rug bekonkeld.

— Maar ik ben er ook nog, jonge man, riep de voormalige paardenslachter; dat gaat zoo maar niet! Ik ben de oom van dat jonge meisje!

— Zeker mijnheer Quicknickel, haar oom, maar niet haar voogd!

— Maar dat belet niet....

— Dat belet alles! hernam de jonge baronet kalm. Miss May is meerderjarig en gij hebt

volstrekt niets over haar te zeggen, het spijt mij waarlijk, dat ik u daarop opmerkzaam moet maken. Kom May, wij zullen nu gaan rijden.

Het jonge meisje wilde met gebogen hoofd het vertrek verlaten, maar Maud riep met vlammen-de oogen :

— Een oogenblikje, het onderzoek is nog niet afgelopen !

Henry Connaught deed een stap naar voren en zijn gelaat nam een dreigende uitdrukking aan.

— Wat wilt gij daarmee zeggen ? vroeg hij op gedempten toon.

— Ik wil zeggen, dat het onderzoek van de kamers van het personeel nog niet is afgelopen. riep Maud woedend uit !

— En durft gij daar uw nicht ook onder rekenen, riep de jonge man, die zijn drift bijna niet meer meester was.

— Kom Maud, nu ga je toch te ver ! liet de zware stem van den voormaligen paarden-slachter zich hooren. Van May zal toch wel geen sprake zijn !

— Dat moet nog worden afgewacht ! zeide Maud kortaf. De juweelen kunnen niet uit het raam gevlogen zijn, de kamers van alle bedien-den zijn doorzocht en daar heeft men niets gevonden — er blijft dus alleen maar het ver-trek van May over.

Met opgeheven hand, doodsbleek, deed Henry een paar stappen op Maud toe, maar bijna aanstonds wist hij zich te bedwingen.

— Gij moogt den hemel danken, dat gij geen man zijt, riep hij uit, anders zou ik u om deze lastertaal hebben neergeslagen !

— Is het niet mogelijk Maud, dat de dia-manten in je kamer zijn ? vroeg Quicknickel, die vond dat de zaken een hoogst onaangenamen keer gingen nemen.

— Denkt gij, dat ik gek ben, papa ? riep het jonge meisje toornig uit. Ik heb alles door-zocht ; het kistje met de juweelen is verdwenen.

— Maak er dan spoedig een einde aan ! riep Henry Connaught op bevelenden toon. Ik wensch nu zelf, dat de politieagenten dadelijk het vertrek van mijn aanstaande vrouw nauw-keurig onderzoeken !

— Ik ga mee ! riep Maud uit.

En nu gingen May, Maud, Henry, de detec-tive en een der agenten de trap op naar de kamer van de juffrouw van gezelschap.

May was doodsbleek geworden, en zij ver-meed het, haar nicht aan te zien, die op haar beurt schuw voor zich heen keek.

De politiebeambten waren nu het vertrek binnengetreden en begonnen het met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

Zij lichtte de matras van het bed op, zij openden de kasten, zij doorzochten de wasch-tafel, zij keken onder het bed — kortom aan hun scherpe oogen ontging niet de kleinste bergplaats, en als het er geweest was zouden zij zelfs een verborgen pillendoosje hebben terug-gevonden.

De detective haalde de schouders op en bromde : Hier is in ieder geval niets te vinden, beschikt de juffrouw nog over een ander ver-trek ?

— Hiernaast is nog een klein cabinet, ik verzoek u dat ook goed te onderzoeken, zeide May op rustigen toon.

De detective opende de tusschendeur en trad binnen, door den politieagent op den voet ge-volgd.

Behalve de koffer stond er in het vertrek nog een groote linnenkast, die niet op slot was gedraaid.

De detective mompelde een verontschuldiging en begon de kast te onderzoeken, verlegde helder wit ondergoed, en trok de laden open.

Hij deed het vlug en handig, en reeds na enkele minuten had hij ingezien dat deze kast wel een keurige verzameling linnengoed, maar zeker geen kistje met diamanten bevatte.

Hij knielde op den grond, keek onder de kast, richtte zich weder op en wierp een blik om zich heen.

Toen viel zijn blik op den koffer in den hoek van het kleine vertrek.

Hij trad er op toe en trachtte het deksel te openen.

— De koffer is gesloten, mijnheer ! zeide May bedaard, maar zij was nog altijd bleek tot in haar lippen. Ik zal dadelijk den sleutel halen.

Zij ging door de tusschendeur naar de slaap-kamer en keerde een oogenblik later terug met den sleutel, waarmede zij zelf den koffer opende.

— Ziedaar ! zeide zij eenvoudig.

Voorzichtig en met blijkbaren tegenzin in zijn werk begon de detective de kleedingstukken een voor een uit den koffer te nemen en op een daarnaast geplaatsten stoel te leggen. Maud was een paar stappen nader bij getreden en stond daar nu onbewegelijk toe te zien.

Wat Henry betref, hij rookte met schijnbare kalmte een cigaret, maar het was duidelijk aan zijn gelaat te merken, dat hij met moeite zijn woede beheerschte.

Nu en dan wierp hij een blik vol liefde op het jonge meisje, dat men had durven verdenken van een diefstal in het huis van haar oom!

Naar mate de kleedingstukken uit den koffer verdwenen, begon het gelaat van Maud een verschrikte, daarop een verbaasde en ten slotte beangste uitdrukking te vertoonen. Zij maakte een onwillekeurig gebaar naar haar voorhoofd, alsof zij aan haar verstand twijfelde.

Toen kwam zij nog een stap naderbij, ten-einde een blik in den koffer te kunnen werpen.

Er lagen nog slechts eenige kleedingstukken in en aanstonds zou zeker de bodem te zien komen!

En daar werden die kleedingstukken er reeds door den detective uitgehaald en op den stoel neergelegd. Maud kon onmogelijk een kreet van schrik en van verbazing weerhouden en riep uit:

— Is het kistje niet in den koffer! Maar dat is onmogelijk!

De detective keek verrast op en vroeg:

— Onmogelijk? Hoe zoo Miss!

— Ik wil zeggen Ik meende...., stotterde het jonge meisje, met een uitdrukking van verbijstering in de oogen, ik bedoel dat het kistje met diamanten toch ergens moet zijn!

De detective haalde onmerkbaar de schouders op en hernam:

— Dat geef ik u gewonnen, Miss, maar in dit vertrek is het zeker niet.

Hij lichtte nog eens alle gordijnen op, keek boven op de kast en zeide toen kortaf:

— Als hier geen geheime bergplaatsen zijn, Miss Quicknickel — en dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor in zulk een nieuw huis — dan is uw kistje met diamanten niet in deze kamer, dat kan ik u verzekeren.

Maud greep zich wankelend aan de tafel vast, tastte naar haar hoofd, en wierp een versuften blik om zich heen.

Het was haar alsof zij droomde.

Zij zelve immers had den nacht te voren het kistje met diamanten in den koffer van haar nicht verstopt!

Hoe was het dan daar weder uit verdwenen?

Dat mocht een raadsel heeten!

Kon May het zelf gedaan hebben?

Maar dat was immers bijna onmogelijk, want zij was pas zoeven opgestaan en had het kistje niet uit het huis kunnen brengen, verondersteld dat zij het reeds in haar koffer had gevonden.

Hoe het ook zij — de diamanten waren er niet meer!

Misschien had haar nicht haar den vorigen nacht wel gehoord, zich met opzet slapende gehouden, en zoodra de weg weder vrij was, het kistje met diamanten ergens anders heen gebracht en elders in het huis verborgen.

Hoe dan ook — haar boosaardig plan was mislukt!

Zij balde de kleine handen tot vuisten en beet zich de lippen bijna ten bloede, terwijl zij haar nicht een blik vol machtelozen haat toewierp.

Henry echter had zijn arm om de schouders van het onschuldig betichte meisje geslagen en zeide op innigen toon:

— Kom May — wij willen hier niet langer blijven! Ik zal je aanstonds bij mijn moeder brengen, die zal wel weten, wat er nu gedaan moet worden.

May wierp den jongen baronet een blik vol liefde toe, en drukte zachtjes de hand die de hare omkneld hield.

En toen verlieten zij het vertrek, alsof er niemand anders op de wereld bestond.

Maud volgde hen in een toestand van onbeschrijfelijke verwarring, waarin woede en verwondering om den voorrang streeden.

Een oogenblik later waren allen weder in de ontvangzaal terug waar het echtpaar Quicknickel, de jeugdige Pim en het bedienden personeel in groote spanning den uitslag van het onderzoek stonden af te wachten.

— Welnu? vroeg de heer des huizes, zoodra de deur geopend was, terwijl hij op Henry en May toesnelde.

— Vraagt gij dat nog? riep Henry toornig uit, hadt gij dan soms iets anders verwacht. Ik zal u wat zeggen mijnheer Quicknickel! May Forster blijft geen uur meer in uw huis, en ik zal er voor zorgen, dat zij binnen een maand mijn vrouw is!

— Bravo! liet een krachtige stem zich hooren die afkomstig bleek te zijn uit het groepje bedienden.

Quicknickel wendde zich kwaad om en vroeg:

— Wie riep daar bravo?

— Ik was zoo vrij, mijnheer, antwoordde de nieuwe bediende nederig. Ik vraag u wel verschooning, ik deed het bij wijze van felicitatie.

— Ik ben niet gewend, dat mijn bediende iemand feliciteert als ik het niet veroorloof, viel de ex-paardenslachter woedend uit.

Henry had zich tot den detective gewend en vroeg:

— Er is nu natuurlijk niets meer tegen, dat deze dame zich verwijdert?

— Ik zou niet weten wat, mijnheer, antwoordde de politiebeambte haastig.

— Dan zullen wij gaan, May! hernam de jonge baronet. Hoe eerder je weg bent uit het huis van deze menschen, die je hebben durven verdenken, hoe liever het mij zal zijn!

— Maar voor den duivel, die diamanten moeten toch ergens zijn, brulde Quicknickel, die al zijn haastig aangeleerde manieren van gentleman eensklaps vergat en nijdig op den grond spuwde, zooals hij vroeger placht te doen, toen hij op de markt nog met paarden handelde.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik nog een opmerking maak, liet opnieuw de stem van den pas aangenomen bediende zich hooren.

— Wat heb je nu weer te zeggen? vroeg zijn meester ongeduldig.

— Ik wil zeggen, mijnheer, dat wij allen onschuldig verdacht zijn! Het kistje met juweelen is nergens te vinden en daarom kan het

alleen maar in het vertrek van Miss Maud zelf zijn.

Quicknickel wilde woedend uitvallen, maar hij beheerschte zich, en zeide op gemaakt kalmen toon tot zijn dochter:

— Maud, meisjelief, breng de heeren van politie zelf maar eens naar je kamers en laat hen zoeken.

Even scheen het jonge meisje te aarzelen, maar toen zeide zij kortaf:

— Willen de heeren mij dan maar even volgen.

De detective boog zwijgend en het drietal ging heen, de dochter des huizes en de beide politiebeambten.

Zij bleven zeker geen volle vijf minuten weg.

Toen Maud weer binnentrad hield zij haar zakdoek tegen de oogen gedrukt en riep snikend uit:

— Ik begrijp er niets van; ik moet zeker gek zijn — het kistje staat precies op dezelfde plaats waar ik het altijd neerzet?

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.

QUICKNICKEL NEEMT MAATREGELEN.

Een paar uren later waren rust en kalmte teruggekeerd in het prachtige huis in de Boston Street.

May had haar goed gepakt en was juist een paar minuten geleden afgehaald met een prachtige auto die den nijd had opgewekt van den heer des huizes.

Maar hiermede was de zaak nog lang niet afgeloopen, want in het bediendenvertrek werd er nog lang en breedvoerig over de zaak nagepraat, ofschoon de butler reeds eenige malen op strengen toon had bevolen, dat men de zaak nu maar moest laten rusten.

Maar in de werkkamer van Jeremias Quicknickel was krijgsraad gehouden met gesloten deuren. Daar zaten de vier leden van het gezin alleen en beraadslaagden.

Een half uur geleden had Maud onder veel tranen bekend, wat zij dien nacht gedaan had en toen met een duren eed bezworen, dat zij zich in wakenden toestand had bevonden en zich alles, wat zij gedaan had, zeer precies herinnerde. Zij had zoeven zelfs de wasdruppels op den parketvloer van den gang gevonden, die van haar kaars waren gedrupt.

Dat was zeker een ernstige zaak, want dan moest het raadsel worden opgelost. Hoe kwam dat kistje met diamanten op zijn oude plaats terug?

Dat May het zelf zou hebben gedaan, was volkomen uitgesloten, want Maud was nog lang wakker blijven liggen en toen zij opstond was May nog in haar kamer!

Er moest dus iemand in huis zijn geweest, die haar gevolgd had, die gezien had wat zij deed en die het kistje uit den koffer had gehaald om het naar zijn oude plaats terug te brengen.

Wie was die geheimzinnige persoon?

Dat was een vraag, waarvoor tot iederen prijs een oplossing moest worden gevonden.

Dit alles maakte mevrouw Quicknickel ten hoogste zenuwachtig, en de arme vrouw zag reeds overal moordenaars en gemaskerde bandieten.

Zij hield ongetwijfeld van sensatie, maar alleen

op de film en zeker niet in haar eigen huis.

Zij trachtte nog een verklaring te vinden voor het zonderlinge voorval, maar slaagde daar niet in.

Wat de heer des huizes en de jeugdige Philip betrof, zij begrepen maar al te goed, dat er zich iets raadselachtigs had voorgedaan, en dat May een geheimzinnigen helper moest hebben gehad, die haar, zonder dat zij het wist, had bijgestaan.

Toen zij tot deze slotsom gekomen waren, begrepen de beide heeren, dat zij het daarbij niet konden en mochten laten.

Want die geheimzinnige helper moest nog in huis zijn en wie weet wat hij nog meer van plan was.

Een man, die het klaarspeelde om geheel ongemerkt een der bewoners van het huis te volgen een kistje met diamanten van de eene plaats naar de andere over te brengen, kon nog heel wat meer van plan zijn.

Het was zoo goed als zeker, dat hij onder het bediendenpersoneel school, maar wie?

Quicknickel bewoonde dit huis nog slechts zeer kort en zijn bedienden waren van zes maanden tot anderhalf jaar bij hem. Hij kon dus nog volstrekt niet oordeelen over hun betrouwbaarheid en men hoorde tegenwoordig zoo veel van huisknechts, die naderhand medeplichtigen van een of andere dievenbende bleken te zijn.

Er moest dus wel gehandeld worden, en wel direct!

— Ik stel voor, zeide Philip, om alle bedienden zeer nauwkeurig in het oog te houden.

— Een prettig baantje, zeide Quicknickel. Denk je dat ik politieagent ben, jongen?

— Pim heeft gelijk, liet nu Maud zich hooren, wier gelaat nog de sporen van haar woede en vernedering droeg. Wij moeten die menschen nagaan.

— Wat een narigheid! Wat een narigheid! jammerde mevrouw. Dat wij zoo iets moeten beleven!

— Dat gejammer helpt ons niets, mama, zeide Maud. Wij moeten iets doen.

— Laten wij dan een particulieren detective aanstellen, gaf Philip in overweging.

— Dat had ik juist willen voorstellen! riep de ex-paardenslachter uit.

— Dat is een goed plan, zeide Philip hoofdknikkend, maar alleen als de man hier in huis is.

— Dat gaat niet, dan zijn de bedienden gewaarschuwd en die geheimzinnige nachtelijke wandelaar zal op zijn hoede zijn! riep Maud spottend uit.

— Ik bedoel natuurlijk niet, een man in uniform, hernam de jonge man, maar wij doen alsof het een kennis is, die hier een weekje komt logeeren.

— Wat een narigheid! hernam mevrouw, ik ben er heelemaal van overstuur.

— Mama val ons toch alsjeblieft niet altijd in de rede, riep Maud ongeduldig uit, wij moeten nu spijkers met koppen slaan. Wat zegt u van dat plan, papa?

— Ik ben er voor, antwoordde Quicknickel, ik voel me niet veilig meer in mijn eigen huis, en ik kan toch ook het geheele personeel niet op straat zetten. De man die het weet van het juweelenkistje zou ons dadelijk in opspraak kunnen brengen en bovendien, ik wil dat die kerel zijn straf krijgt.

— Dan zal ik aanstonds aan een particulier detective-bureau schrijven, papa en hun verzoeken om ons een uitstekenden speurder te zenden.

— Doe dat, meisje, en wat dien Henry Connaught betreft, dien verklaar ik voor dood van heden af.

En met deze vreeselijke bedreiging verhief de heer des huizes zich van zijn zetel en verklaarde de vergadering voor opgeheven.

Maud begaf zich dadelijk naar haar boudoir, ging voor haar schrijftafel zitten, trok een vel papier naar zich toe, schreef haar brief, aan het detective-bureau „Argus”.

Zij deed dien brief in een enveloppe, schelde het kamermeisje, maar toen dit was binnengetreden, bedacht zij eensklaps, dat het meisje wel in het complot kon zijn, en dat zij het dus onmogelijk den brief kon meegeven, daar het dan gewaarschuwd zou zijn, en vroeg daarom om haar mantel en hoed.

Zij ging zelf de enveloppe posten en nu kon ze er althans zeker van zijn, dat niemand iets van haar voornemen afwist.

Zoo meende zij tenminste.

Maar zij zou wel tot andere gedachten zijn gekomen, als zij eens had kunnen zien, wat er

nauwelijks een paar minuten nadat zij haar boudoir verlaten had, in dat vertrekje voorviel.

De deur werd behoedzaam geopend, en Raffles, alias Archibald Hunter trad binnen.

Hij ging regelrecht op de schrijftafel toe, en nam den vloielegger op, waar op het schoone blad vloei duidelijk de afdruk te zien was van de letters van den brief, dien het jonge meisje zoo even geschreven had.

Raffles trad met het vloieblad op den spiegel toe, hield het er voor, en kon nu zeer gemakkelijk de weinige regels lezen, welke de brief bevatte.

„Met het oog op een zeer eigenaardig voorval, in ons huis, verzook ik u beleefd, om zoo spoedig mogelijk een uwer beste detectives te sturen.”

Raffles glimlachte, legde het vloieblad weder op zijn plaats en haalde de schouders op.

— Nu weet ik tenminste wat zij van plan zijn, zeide hij. Ik vermoedde wel zoo iets, want zij hebben zoo even familieraad gehouden. Dat meisje is tamelijk bij, maar zij vergeet, dat men zulke brieven niet moet afvloeien.

Hij verliet het vertrek weder, om aan zijn bezigheden te gaan.

Want hij dacht er geen oogenblik over thans zijn plannen op te geven.

Integendeel, nu meer dan ooit was hij voornemens de familie Quicknickel te laten bloeden.

Ongeveer om vijf uur werd er gebeld, en Raffles, die de deur opende, zag voor het hek een auto staan, waarin een heer gezeten was, die een groot valies naast zich op de bank had staan.

De chauffeur, die had aangebeld, vroeg:

— Is mijnheer Quicknickel te spreken?

— Voor wien? vroeg Raffles.

— Voor mijnheer Butterfinger.

— Wat wil hij van hem? hernam Raffles.

De chauffeur haakte de schouders op, en antwoordde:

— Weet ik dat? Hij heeft gezegd, dat ik moest bellen, en ik heb gebeld. Maar hij heeft een valies bij zich, dus denk ik, dat hij hier komt logeeren.

Er gleed een eigenaardige glimlachje over het gelaat van den gewaanden bediende, die daarop zeide:

— Ik zal het bezoek van mijnheer gaan aankondigen, maar ik begrijp niet goed, waarom meneer in de auto blijft zitten.

De man met het gele valies scheen nu zelf ongeduldig te worden en verliet de auto.

Hij betaalde den chauffeur, die hem halwege tegemoet was geloopt, en stond het volgend oogenblik tegenover Raffles, die een

stevig gebouwd man met een gladgeschoren gezicht en schrandere oogen tegenover zich zag.

— Ga maar eens zeggen, dat Butterfinger er is, beste vriend, zeide de detective vriendelijk. Ik ben een verre bloedverwant van mijnheer en word verwacht.

— Wees dan zoo goed even plaats te nemen, mijnheer, verzocht Raffles. Ik zal mijnheer gaan waarschuwen.

Hij ging de trap op, in zichzelf mompelend :

— Als dat een verre bloedverwant is, dan is het een heel verre. Nu, wij zullen wel zien wat het wordt.

Toen hij de komst van mijnheer Butterfinger mededeelde aan den heer des huizes sprong deze blijkbaar verheugd op uit den stoel waarin hij half had zitten sluimeren, en riep uit :

— Die goede Butterfinger, die beste brave kerel. Laat hem maar dadelijk bij mij.

Raffles boog, ging weder naar beneden en verzocht den bezoeker hem te volgen.

Een oogenblik later lagen de beide zoogenaamde bloedverwanten aan elkanders borst.

Mevrouw Quicknickel werd er bij gehaald maar zij bleek niet zoo goed comedie te spelen als haar echtgenoot, want zij bekeek den indringer met oprechten afkeer, en kon zich nog volstrekt niet vereenzelvigen met het denkbeeld, dat zij „iemand van de politie” in huis had gekregen.

Maud daarentegen, die ook aanstonds was gehaald, drukte Butterfinger opgewonden de hand, en danste vroolijk om hem heen.

— Wat zullen wij een prettigen tijd hebben, neef ! riep zij opgewonden uit.

— O, gij zult uw pret niet op kunnen, bromde Raffles voor zich heen, die stokstijf bij de deur was blijven staan. Zij hebben het heel aardig aangelegd, maar die mijnheer Butterfinger riekt op een uur afstand naar de politie. Hij is wel vermomd als een heer uit den deftigen stand, maar het vernisje is slechts dun.

Butterfinger had zijn valies reeds aan den wachtende bediende gegeven, opdat deze het naar de voor den bezoeker bestemde kamer zou brengen.

— Naar de gele kamer dat valies, Hunter, beval Maud. Ik zal mijnheer zelf den weg wel wijzen.

Raffles verliet dadelijk het vertrek, om het valies weg te brengen.

Maar hij was heel wat eerder in de kamer, dan miss Maud en de nieuwe gast.

Het valies was natuurlijk gesloten, maar dat was voor iemand als Raffles een bezwaar dat in het geheel niet telde.

In een ommezien had hij het slot met een fijn sloopertje geopend en vlug den inhoud doorzocht.

Dadelijk ontmoette zijn vingers een paar glinsterende voorwerpen.

Hij bekeek ze glimlachend, het waren een paar vernikkelde handboeien.

— Mijn vriend Butterfinger houdt er keurige spulletjes op na, mompelde Raffles voor zich heen. Nu, als ik er iets aan doen kan, dan zal die goeie man mij deze braceletjes in ieder geval niet aan de polsen schuiven.

Hij deed de boeien weder in de tasch en vond ook een revolver die met scherp geladen was.

In een oogwenk had hij het magazijn geopend de scherpe patronen van de kogels ontdaan, waarna hij het wapen opnieuw met de thans onschadelijke patronen laadde.

Hij had de revolver juist weder in de tasch gedaan en deze gesloten, toen hij de liftkooi naar boven hoorde komen.

Hij zette het valies haastig op een stoel en verliet het vertrek, waarvan hij de deur achter zich sloot.

Even later was hij weder aan zijn werk gegaan en deed alsof hij van het „verre familielid” in het geheel geen notitie nam.

Butterfinger was intusschen ingelicht over het zonderlinge voorval, dat er dien nacht had plaats gevonden.

Dat wil zeggen, Maud deelde hem natuurlijk niet mede, dat zij opzettelijk en met het doel om haar nicht te compromitteren haar kistje met juweelen in de koffer van het jonge meisje had verborgen, daar zij wel wist, dat zij zich hierdoor aan groote onaangenaamheden zou blootstellen.

Zij spelde hem op de mouw, dat het juweelenkistje een tijdlang spoorloos verdwenen was, en waarschijnlijk door degeen, die het had weggenomen, weer op zijn plaats was teruggebracht, misschien uit vrees voor ontdekking, of omdat hij of zij wei inzagen, dat zij het kistje het huis niet konden uitbrengen, zonder dat dit aanstonds gemerkt zou worden.

Het jonge meisje had haar mededeeling beëindigd met de verklaring, dat waarschijnlijk of liever haast zeker, een van de bedienden de schuldige moest zijn, en de detective had haar verzekerd, dat het niet lang zou duren, of hij zou dien schuldige hebben ontdekt.

Dienzelfden avond zou er wederom een kleine

soirée plaats hebben, waarvoor de invitaties reeds waren verzonden.

Eigenlijk had Maud al weken lang vorig gehoopt, dat bij die gelegenheid Henry Connaught zich eindelijk zou verklaren, daar zij stellig van meening was geweest, dat de jonge man haar gaarne mocht lijden.

Zij zou haar teleurstelling moeten verkroppen en er bleef niets anders over, dan haar blikken te richten op een nieuw slachtoffer.

Maar een edelman moest het zijn, daar ging zij niet van af.

Of zijn blazoën het verguldsel verloren had, deed er niet toe, als hij slechts van adel was.

Men had voor die gelegenheid een zangeres van naam geëngageerd, die eenige liederen ten gehore zou brengen en Quicknickel blufte er niet weinig over, dat hij aan deze dame voor een paar liedjes een honderd pond sterling moest betaalen.

Er had dien middag een diner plaats gehad, waaraan ook een aantal gasten genoodigd waren, voor een groot deel parvenu's, evenals de voormalige paardenslachter en die in beschaving, om er het beste van te zeggen, niet ver boven hem uitstaken.

De butler, de palfrenier en de nieuwe bedienden keken dan ook met nauwelijks verholten minachting toe, hoe de dischgenooten nog altijd niet op de hoogte bleken te zijn van de bestemming van het eetgerei, hun visch met een taartmes sneden, de oesters met een dessertlepel uit de schaal open maakten en tenslotte hun fruit met schil en al verorberden.

Sommige gasten wisten zelfs niet, wat eigenlijk het doel was van de fraai gekleurde glazen

bakjes met water gevuld, die tot reiniging van hun vingers naast het bord waren gezet, zetten het aan hun mond, en dronken den inhoud met enkele teugen leeg.

Ook was het hun teveel moeite, de verschillende wijnglazen uit elkander te houden.

Verreweg de meesten dronken dan ook hun Rijnwijn, hun rooden wijn, hun champagne, en hun maresquine na de koffie uit een en hetzelfde glas.

Na het diner werden er zware sigaren van reusachtige afmetingen gepresenteerd, waarvan Jeremias Quicknickel met een vet lachje vermoedde, „dat de geëerde gasten er wel niet op zouden spuwen”, terwijl de dames zich teruggetrokken hadden naar het boudoir van mevrouw, een vertrek dat met kanariegele zijde behangen was, een kleur waarvan mevrouw blijkbaar zeer veel hield.

Daar spraken de dames over het dienstboden vraagstuk, over de duurte van de eieren, het varkensvleesch en de melk, over den hoed van de markiezin Buckingham, die „bespottelijk” was, en over het wegloopen van May Forster, dat een „schandaal” werd genoemd.

Maud vooral die haar arme nicht niet kon vergeven, viel vinnig op haar aan, trouw bijgestaan door mevrouw Dorothea, die aan iedereen, die het hooren wilde, vertelde, dat zij altijd wel gedacht had, dat „er aan dat jonge ding een steekje los was”. Want het gaf toch geen pas nietwaar, om zoo maar op den loop te gaan met den eersten den besten adellijken snuiter en een huis te verlaten, waar men het toch zoo goed had gehad.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK VI.

HET MUZIEKAVONDJE.

Het liep naar negen uur, en men begaf zich nu naar de muziekzaal, waar al spoedig een dertigtal gasten bijeen waren, de intimi van den Huize Quicknickel, waaronder er eenigen waren, die eenige jaren terug nog achter een kar hadden geloopt, of langs den weg met bliken speelgoed gevent.

De heeren waren allen in smoking of rok, waarin zij zich echter niet al te plezierig schenen te gevoelen, en de dames waren in avondtoilet getooid.

Men begon met een kwartet van Gade voor cello, twee violen en alt, en waaraan ook Philip deel nam, die sedert vier jaren viool bestudeerd had. Van de andere jongelui was er een, die zijn instrument langer dan 10 jaren bespeeld had, en als Gade de uitvoering van zijn kwartet had kunnen hooren, dan zou hij zich waarschijnlijk verbaasd hebben afgevraagd, of hij dit gemaakt had.

Maar de jongelieden waren tegelijkertijd begonnen te strijken en hielden ook ongeveer tegelijk op, en dat was onder de gegeven omstandigheden al heel wat.

Men applaudiseerde druk, en een paar oude heeren werden verschrikt wakker, wreven zich de oogen uit, en vroegen wat troef was.

Daarop kwam er een jongedame van ongewissen leeftijd, gehuld in een wit mousseline japonnetje, en met een blauwe sjerp om het middel, het podium opgehuppeld.

Deze jonge dame sloeg den prachtigen Bechsteinvleugel open, en begon uit het hoofd de „Miserere” uit de „Troubadour” te kweelen, waarbij zij zelf zich accompaneerde.

De klanken sneden zelfs den meest verhardden onder de aanwezigen door de ziel, en sommige

dames hielden verstolen in haar zakdoek.

Toen de jonge dame gereed was met haar klacht, en naar alle kanten een houderige buiging maakte, verzekerde mevrouw Quicknickel dat zij herhaaldelijk de „Troubadour” had gehoord, maar nog nooit zoo en het klaaglied nooit zoo had hooren zingen, als vanavond in haar eigen muziekzaal, waarvan de inrichting elfhonderd pond had gekost, zooals zij er in een adem aan toevoegde.

De dame van onzekeren leeftijd werd afgelost door een heer, die de occarino bespeelde, en die op niet onverdienstelijke wijze, het geknor van een varken, het gebalk van een ezel, en het gehinnik van een paard wist na te bootsen. Hij had buitengewoon veel succes en men dwong hem zelfs om een nieuw nummer te geven, waarop hij het beroemde „Singing in the Rain” blies en vervolgens zonder daartoe behoeven te worden aangemoedigd een soort horlepomp begon te dansen, die vooral bij het jonge volkje buitengewoon in den smaak vielen.

Het was voor den heer, die op dezen grappicus volgde een zware taak om hem te slaan, maar hij deed er zijn best toe, dat moet gezegd worden.

Die nieuwe solist was een schraal mannetje van een jaar of vijftig, niet hooger dan vijf voet, met een smalle borst en een volkomen kalen puntschedel.

Hij had de helft zijner tanden verloren, en het schijnbaar niet de moeite waard geacht ze door nieuwe te vervangen.

Op een kleinen neus hield zich een gouden lorgnet in evenwicht.

Deze heer zou de aria van den Hoogepriester uit de „Herodiade” zingen, en toen hij begon,

meenden de aanwezigen eerst, dat zij voor den gek werden gehouden, want dit nietige lichaam bracht een toon voort, die de glazen op de tafeltjes deed dansen, en de ruiten aan het trillen leek te brengen.

De baszanger, wiens stem uit een grafgewelf leek te komen, werd van inspanning vuurrood, en zijn lorgnet viel herhaaldelijk af, waarna hij haar telkens onder het zingen op-raapte, met dezelfde stereotiepe bewegingen weer op zijn neus klemde.

Toen hij de laatste noot gezongen had, bleek het dat de jongeuffrouw die hem geaccompagneerd had, nog een maat of tien moest spelen, maar daar nam niemand aanstoot aan, want men had van de piano nog niets gehoord.

Een daverend applaus brak los, en de heer des huizes sloeg den baszanger zoo joviaal op den schouder, dat hij met een pijnlijk gelaat ineenkromp.

— Dat heb je mooi gedaan, Snuff! prees mijnheer Quicknickel. Wat een stem, wat een stem. Het lijkt wel, of je de afslager op de paardenveiling hoort. Man, je had omroeper moeten worden.

Mijnheer Snuff glimlachte flauwtjes, grabbelde naar zijn lorgnet, die weer op den grond was gevallen en trok zich bescheiden terug.

Nu was het pauze, en daarvan maakte men gebruik om snel de stoelen terzijde te schuiven en de muziekkamer tot danszaal te promoveeren.

Maud nam aan de piano plaats, en begon onmiddellijk een forsche Jazz te timmeren, die ieders beenen in beweging bracht, tot zelfs die van den mageren bas-zanger en van den heer des huizes.

Ook mijnheer Butterfinger deed mede, want hij was zooeven het vertrek binnengekomen, na een inspectie-tocht door het huis te hebben gehouden, die hem intusschen niets had geleerd.

De dame van onzekeren leeftijd had beslag op hem gelegd, en schoof en sprong nu met haar danser door de zaal, terwijl zij hem met haar schelvischoogen teeder aankeek.

Philip had het voorrecht tot danseres een voormalige garnalpenpelster te krijgen, die door het lot verbonden was aan een vischventer, die het op een wijze, die het daglicht waarschijnlijk wel niet zou kunnen velen, ver gebracht had, en wiens vermogen op dit oogeblik op tien millioen werd geschat.

Zij was zeer zwaarlijvig en het gebruik van vele glaasjes port deed haar gelaat glimmen als een tomaat.

Zij hing zwaar op haar danser, die den hemel dankte, toen zijn zuster met een daverend accoord ophield en van het podium sprong.

In een hoek hadden een paar heeren hun sigaren aangestoken, maar dadelijk klonk de bestraffende stem van den heer des huizes:

— Niet rooken daar, mannen broeders! Denk er om, dat wij zoo meteen een zangeres krijgen, die me honderd pond kost. Daar mag je geen grapjes mee maken.

Beschaamd deden de aangesprokenen hun sigaren weer weg, en wachtten gelaten het einde van de soirée af, want daarna zou er nog een soupertje plaats hebben en dat wilden zij voor geen goud missen, want de Ita'iaansche kok van hun vriend Quicknickel verstond zijn vak.

Het was bijna half elf, toen Jeremias Quicknickel met een stentorstem brulde:

— Houdt jullie nu je mond! Nou komt het! Mag ik de geachte aanwezigen alsjeblijft om stilte verzoeken?

Het gordijn terzijde van het podium ging vaneen en daar verscheen een bevallige jonge vrouw, in een nauwsluitend, zwart costuum, en met verblindend witte, fraai gevormde armen.

Een overvloed van prachtig, zwart haar viel in krullen langs haar blozend gelaat, waarin twee groote, heldere oogen schitterden.

Zelfs de oudste heeren waren dadelijk een en al aandacht voor hetgeen de jongedame ten gehore zou brengen, dan voor het bekoorlijk uiterlijk.

Een der dames onder de gasten zou haar accompaneeren, en het bleek al spoedig dat dit meisje, dat zich nog niet had laten hooren, een ware artiste was.

De zangeres bleek een fraaie sopraan-stem te bezitten, maar toch was zij nauwelijks begonnen, of de dikke vrouw van den voormaligen vischventer vroeg tamelijk luid fluisterend aan haar buurvrouw:

— Vindt uwé dat nou wel honderd pond waard. Nou, ik móf zeggen, ik zou er geen tien voor over hebben, hoort u! En ze zingt zoo zachies, en wat een taal. Ze zingt niet eens in der moerstaal. Nee, dan heb ik laatst in het variété een dame gehoord, en die zong zoo hard, zoo hard, je zat te trillen op je stoel, mensch.

En toen zij dit gezegd had, sloeg zij opnieuw een glas port naar binnen, met niet meer omslag dan alsof het klaar water geweest was.

De zangeres beëindigde het lied van Schu-

mann, dat zij gezongen had en een zwak applaus beloonde haar.

Zij scheen zich hier echter bitter weinig van aan te trekken, wierp een verstolen, minachtenden blik op de aanwezigen en praatte even met haar accompagnatrice.

Zij zong nog een paar liederen, die eveneens zwakjes geapplaudiseerd werden en trok, zich toen weder achter het gordijn terug, waar zich een deur bevond, die eveneens op een der gangen uitkwam.

Alleen Jeremias Quicknickel had zich de handen bijna stukgeklapt, want hij wilde niet voor niets honderd pond sterling hebben uitgegeven.

Maar de stemming werd dadelijk weer uitmuntend, toen de heer van de occarino, weder op het podium sprong, ditmaal met een blauw geschilderd oog, een strooien hoedje op, en een rieten wandelstokje bij zich.

Het bleek, dat deze heer zich ook bewoog op het gebied van de komische voordracht en spoedig schaterden de aanwezigen het uit, en juichten zij den komiek hartelijk toe.

Na hem kwam de bassist weer, en opnieuw rolde zijn stem als een onweer door de zaal, zoodat een klein meisje van acht jaar, dat met haar moeder was meegekomen, het hoofd in haar schoot verborg, en in een jammerlijk geschrei losbarstte.

Naderhand deelde het kind mede, in de stellige overtuiging te zijn geweest, dat de zanger het benauwd had gekregen, en zich ergens in verslikt had.

Intusschen waren de bedienden af en aan geloopt met ververschingen, en de vreugde had haar hoogtepunt bereikt.

Het was bijna 12 uur, toen de palfrenier, die thans ook optrad als bediende, met zijn leeg blad weder wilde heen gaan om nieuwen voorraad te halen.

Hij bleef voor de deur, die op den breeden corridor uitkwam, staan, en wendde zich toen met een vragenden blik en een vagen glimlach om.

— Wat is er Stephen? riep mijnheer Quicknickel, die in een uiterst opgewekte stemming was. Wat blijf je daar voor die deur staan, treuzelen, man?

— Ik kan er niet uit, mijnheer, antwoordde de bediende.

— Wat is dat nu? Heb je 't plotseling in je beenen, vroeg de heer des huizes lachend.

— Neen, mijnheer, ik kan mijn beenen heel goed bewegen, maar de deur is gesloten, riep

de bediende terug.

Eensklaps, als op bevel, hield het drukke gepraat en gelach op.

Allen keken verbaasd naar den bediende, die met zijn zilveren blad in de hand voor de deur stond.

Met grfronst voorhoofd ging de butler, Brigg, naar de deur, en rammelde aan de kruk.

Toen wendde hij zich tot Quicknickel en zeide verbluft:

— Stephen heeft zoowaar gelijk, mijnheer, de deur is op slot.

— Wat moet dat beteekenen? riep Quicknickel, terwijl hij langzaam opstond, en naar de deur ging.

En in zichzelf brommend, voegde hij er aan toe:

— Zou Butterfinger soms....?

Hij was nu bij de deur en kon zichzelf overtuigen, dat zij inderdaad op slot was gedraaid.

— Dat is kras! riep hij uit.

— En de deur naar de ontvangkamer is ook dicht pa, riep Maud, die er het dichtst bij had gestaan en de kruk had willen omdraaien.

— Zoo iets heb ik nog nooit beleefd, riep Quicknickel uit. We zijn toch hoop ik niet opgesloten?

Inplaats van te antwoorden, snelde Philip naar het podium, sloeg het gordijn terzijde en keerde even later terug.

Zijn gelaat toonde de grootste verbazing, toen hij schreeuwde:

— De deur naar de zijgang is ook gesloten.

Een kortstondig stilzwijgen volgde op deze woorden en een vage ongerustheid, waarvan niemand echter den aard kon begrijpen, maakte zich van de aanwezigen meester.

Als het een grap moest verbeelden, dan was het toch een grap van eigenaardig allooi.

Quicknickel had om zich heen gekeken en zag nu, dat de zoogenaamde Butterfinger niet aanwezig was.

Hij bonsde met zijn zware vuisten op de deur, en schreeuwde:

— Doe open! Wat zijn dat voor flauwe kunsten. Ben jij daar soms Butterfinger?

Maar er kwam geen antwoord.

Woedend schopte Quicknickel tegen de deur, zoodat zijn teenen hem pijn deden, en aan de andere zijde van het vertrek sloeg Philip een roffel op de deur van de ontvangkamer.

Maar de deuren waren van zeer dik hout, en waren stevig gesloten.

En aan de andere zijde van die deuren geen geluid, geen enkel teeken van leven, het was

alsof het geheele huis was uitgestorven.

— Zoo zout heb ik het nog nooit gegeten ! riep de vrouw van den ex-vischventer. Doe het raam er eens open, en kijk wat er aan het handje is.

Philip snelde naar een van de drie ramen, die aan de achterzijde van het huis waren gelegen, en rukte het open.

De muziekzaal lag op de tweede verdieping van het huis, en er was natuurlijk geen denken aan, om haar langs deze zijde te verlaten, verondersteld, dat de gastheer en zijn gezin, benevens de gasten dit zouden wenschen.

In den tuin was het stikdonker, en daar viel ook niets te onderscheiden.

Maar toen de jonge man het gelaat terzijde wendde, zag hij, dat er door de ramen van zijn eigen kamer, die eveneens op den tuin uitzagen, licht schemerde, terwijl hij toch zeker wist, dat hij het electrisch licht had uitgeknipt.

Hij sloeg het raam weder dicht, en zijn gelaat was bleek, toen hij riep :

— Er moet iets gebeurd zijn, iets ernstigs,

het raam van mijn kamer is verlicht. Er is daar dus iemand.

— Misschien een van de bedienden ? vroeg Maud.

— Ik zou niet weten, wie. De kok is in de keuken en de vrouwelijke dienstboden hebben daar natuurlijk niets te maken.

— Maar Hunter ? Waar zit Hunter ? riep de oude Quicknickel uit.

— Ja, dien heb ik al in een kwartier niet gezien ! liet de stem van den butler zich hooren.

— Maar wat heeft hij in mijn kamer te maken ? schreeuwde Philip.

— Kan het Butterfinger niet zijn ? voegde zijn zuster hem fluisterend toe. Misschien heeft die wel iets ontdekt.

— Best mogelijk, maar waarom sluit de vent ons hier dan op ? ging Philip woedend voort.

Dat was een vraag, waarop niemand het antwoord wist, en zoo zaten de gasten daar, en keken elkander vragend aan, en begrepen er volstrekt niets van.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

EEN DURE LES.

Zoodra de zangeres, die voor haar optreden honderd pond had ontvangen, zich achter het gordijn had teruggetrokken, opende zij de deur die op de zijgang uitkwam, en verwijderde zich na een wollen shawl om haar ontblooten hals te hebben geslagen.

Zij zou niet aan het souper deelnemen, waartoe zij trouwens ook niet was uitgenoodigd.

Zij liep haastig de gang ten einde, sloeg een hoek om, en volgde den breeden corridor, waarop deze zijgang uitkwam.

Nu stond zij stil voor de hooge deur, en klopte op eigenaardige wijze aan, na eerst aandachtig te hebben geluisterd en om zich heen te hebben gekeken.

Daar binnen werd een sleutel in het slot omgedraaid, en de deur op een kier geopend.

Het hoofd van den gewaanden Archibald Hunter vertoonde zich en toen klonk een stem op zachten toon :

— Ben jij het, Charles. Heb je je liederen al gekweeld, en de goede liederen daarbinnen vergast op je heerlijke sopraan ?

— Ja, maar mijn succes was slechts matig.

— Dat doet er niet toe. Als ons succes op ander gebied maar groot is, en daar twijfel ik niet aan.

— Waarom heb je mij eigenlijk zoo eensklaps hier laten komen ?

— Omdat ik vreesde het alleen niet af te kunnen, mijn waarde. Zij hebben versterkingen laten aanrukken, moet je weten.

— In welken vorm ?

— In den vorm van een particulier detective.

— Vermoeden zij dan iets van je plannen ? vroeg Charles Brand verschrikt.

— Dat natuurlijk niet, anders zouden zij wel anders zijn opgetreden, hernam Raffles. Neen, maar zij gelooven wel, dat er iets niet in den haak moet zijn met het juweelenkistje, en zij hebben uit een en ander afgeleid, niet zonder schranderheid, dat moet ik erkennen,

dat er hier in huis een of ander geheimzinnig personage moet zijn, die hierin de hand heeft gehad.

— Wat doen wij nu ?

— Dat zal ik je zeggen. Wij sluiten om te beginnen de deuren af van de muziekzaal, zoodat wij geen potkijkers te vreezen hebben.

— Maar die detective, waar zit die nu ergens ?

— Die loert het geheele huis af. Hij verdenkt evenals de geachte familie, een der bedienden, maar hij weet natuurlijk niet, wien hij het eerst moet aanpakken.

— Als wij hem onderweg maar niet tegen komen !

— Dat moeten wij aan het toeval overlaten, maar als dit inderdaad het geval mocht zijn, dan hebben wij nog niets te vreezen — later zal je wel blijken, waarom !

— Ik wilde gaarne dit costume afleggen, Edward.

— Dat kan ik mij begrijpen — maar daarmee zal je toch moeten wachten tot alles achter den rug is ! Tenzij je kleederen hebt medegebracht !

— Dat niet, maar allicht vind ik iets in de garderobe van den zoon des huizes ! Ik kan niet zeggen, dat ik mij erg op mijn gemak gevoel in dit vrouwengewaad !

— Dat laat ik dan aan je zelf over — maar eerst moeten wij beletten, dat de gasten of de leden van de familie Quicknickel het vertrek verlaten, waar nog de tonen van je verrukkelijke stem zijn blijven hangen !

— Je kunt er gemakkelijk den spot mede drijven ! zeide Charles spijtig. Ik verzeker je, dat het verre van aangenaam is, met een geforceerd geluid een paar liederen te moeten zingen ! In een ander gezelschap had men het bedrog waarschijnlijk dadelijk ontdekt !

— Wees dan maar blij, dat je het zoo goed getroffen hebt ! En nu vooruit ! De tijd om te handelen is aangebroken !

De twee mannen verlieten het vertrek waar Raffles de afspraak met zijn trouwen vriend had gemaakt, en vervolgens slopen zij naar de muziekzaal, waarvan zij alle deuren sloten en de sleutels in hun zak lieten glijden.

Zij gingen snel de gang door naar het werkvertrek van den zoon des huizes, een fraai gemeubelde kamer, maar die er niet naar uitzag, alsof zij veel gebruikt werd — althans niet om er te werken.

In een ommezien hadden de twee mannen de geweldig groote schrijftafel onderzocht en de laden geledigd, voor zoover de inhoud dit de moeite waard deed zijn.

Daarna bezochten zij de aangrenzende slaapkamer, waar zij niet minder dan drie gouden horloges vonden, waarvan één rijk met diamanten bezet, en voorts een aantal gouden doekspelden, ringen, diamanten manchetknoopen, parelen overhemdsknoopjes, en meer voorwerpen van groote waarde.

Dit alles was gesloten in een klein kastje van notenhout, dat op een prachtige toilettafel stond.

Nadat zij het vertrek geheel kaal hadden geplunderd, en er niets van draagbare kostbaarheden achter gebleven was, traden zij opnieuw in de gang en begaven zich naar de werkkamer van den heer des huizes, op de eerste verdieping gelegen.

Maar toen zij de trap waren afgegaan, hoorden zij een groot misbaar.

Dat was afkomstig uit de muziekzaal, waar de gasten schreeuwden en tierden, bijgestaan door de familieleden.

Boven alles uit was echter de stem van den zoogenaamden Butterfinger te hooren, die riep :

— Gij behoeft u niet ongerust te maken ! Ik zal wel zorgen, dat de deuren dadelijk weder geopend worden ! Naar de politie telefoneeren, zegt gij, mijnheer Quicknickel ? Daarmede zullen wij maar wachten tot alle andere middelen zijn uitgeput ! Ik zal wel iets vinden om de deur van buiten open te breken ! Zijn alle bedienden binnen ?

— Nu komt het ! fluisterde Charles zacht.

— Dus Hunter niet ? klonk weder de luide stem van den detective, die zich er in het geheel niet meer om scheen te bekommeren, dat iemand anders dan de menschen daar binnen hem zou kunnen hooren. Dan ga ik hem zoeken ! Wie weet, of hij hier niet de hand in heeft gehad !

— Ik geloof, Edward, dat het tijd wordt om hier vandaan te gaan ! hernam Charles op

zachten toon. Hij zal dadelijk hier zijn !

— Laat hij maar komen ! sprak Raffles schouderophalend. Ik herhaal je, dat hij ons niets doen kan !

— Maar hij kan telefoneeren !

— Dat kan hij niet, want er is in het geheele huis geen telefoondraad, of ik heb hem zooeven doorgesneden !

— Dan kan hij uit het raam om assistentie fluiten !

— Wanneer wij hem dat kalm laten doen — ja, dan zeker ! Maar er moet nog heel wat gebeuren, alvorens het daartoe komt !

— Intusschen verspert hij ons den weg, want wij moeten door de gang, die langs de muziekzaal loopt, hernam Charles.

— Laten wij dan even wachten, dan kunnen wij weten, waarheen hij zich nu het eerste begeeft ! Ik denk haast, dat hij uit de keuken een of ander voorwerp zal gaan halen, om daarmede het slot van de deur open te breken !

Raffles bleek goed gezien te hebben, want er klonken haastige stappen, die de trap afdgingen, in de richting van de keuken.

— Maar dan moeten wij hem rustig zijn gang laten gaan ? vroeg Charles ongerust. Als hij de deur inslaat, of het slot verbrijzelt, krijgen wij den geheelen troep op onzen hals !

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Dat heeft nog niet veel te beteekenen ! zeide hij. Maar het zou ons in ieder geval in onze bewegingen hinderen, voor wij hier geheel en al klaar zijn, en daarom zullen wij onzen vriend Butterfinger, of hoe de man dan inderdaad mag heeten, beletten om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Juist klonken er opnieuw voetstappen die de trap naar de eerste verdieping opgingen.

— Kom mede ! beval Raffles zacht.

De twee mannen daalden spoedig de trap af, en bereikten de gang bijna tegelijkertijd met den detective.

Deze droeg een soort hakmes, dat hij echter dadelijk liet vallen, zoodra hij de twee personen, met hun valies in de hand, terwijl de zoogenaamde zangeres de rokken zoo hoog had opgenomen, dat daaronder een voor een dame zeer vreemd en ongewoon kleedingstuk zichtbaar werd, gewaar werd !

Hij stak bliksemsnel de hand in den zak, en trok zijn revolver.

— Handen op ! beval hij dreigend.

Maar Raffles bleef kalm doorloopen.

— Handen op of ik schiet ! riep de detective.

— Schiet maar, waarde heer ! antwoordde

Raffles rustig.

— Gij durft mij weerstaan? Loop dadelijk voor mij uit naar de ontvangkamer! Ik zal u daar moeten opsluiten totdat het onderzoek heeft uitgewezen, dat gij inderdaad Archibald Hunter zijt!

— Die ben ik in het geheel niet, mijnheer, kwam Raffles lachend. En mijn weg ligt ook volstrekt niet in de richting van de ontvangkamer!

— Ik had het wel vermoed! schreeuwde de detective. Gij wilt niet? Daar dan!

Hij mikte op de beenen van den ander en haalde den trekker over.

De haan sloeg op de percussie, maar er kwam geen vuurstraal te voorschijn!

Nogmaals schoot de detective, tevergeefs!

Hij slaakte een kreet van woede, opende het wapen en onderzocht het magazijn.

— Wat zegt gij daar wel van? vervolgde Raffles. Ja, mijn beste heer, gij hebt niet met een beginneling te doen! En nu is het mijn beurt om te bevelen: loop dadelijk voor mij uit naar de biljartkamer! Ik zal u daar moeten opsluiten, totdat ik het geheele huis heb leeggehaald! En ik verzeker u, dat mijn revolver beter voorzien is dan de uwe!

Tandenknarsend van woede moest de vernederde detective het bevel opvolgen, en een paar minuten later bevond hij zich in de biljartkamer.

Raffles en Charles bonden hem met behulp van een eind gordijnkoord stevig op een stoel vast, welken zij daarop aan het biljart vastmaakten en daarop sprak de gentleman-inbreker op hoffelijken toon:

— Ik beloof u, dat gij hier niet langer zult blijven dan strikt noodzakelijk is, dat wil zeggen, tot ik mijn taak hier geheel en al vervuld heb! Een kwestie van een half uur!

En met deze woorden verliet Raffles het vertrek door Charles op den voet gevolgd.

Zij begaven zich nu allereerst naar het werkvertrek van den heer Quicknickel, waar de groote brandkast stond.

— Lieve hemel, moeten wij dat bakbeest binnen een half uur open hebben gekregen? riep Charles op ongerusten toon.

— Houdt je maar bedaard, mijn waarde! kwam Raffles. Er is geen sprake van geweldpleging op dit kostbare meubel! De sleutels zitten in een zak van de kleederen, welke onze man nog geen zes uur geleden droeg, wat ik zoo nauwkeurig weet, daar ik hem zelf heb helpen verkleeden!

— Maar het cijfer van het slot!

— Dat ken ik! Met behulp van een vergrootglas en een spiegel heb ik gisteren gezien, welk cijfer hij gebruikt! En nu niet langer gepraat, maar aan het werk!

Hij trad op de kast toe, waar hij de kleederen had opgehangen en nam er een pantalon uit, waar inderdaad de sleutelbos in bleek te zitten.

Hij trad daarmee op de kast toe en had het slot binnen enkele seconden geopend.

— Je ziet, dat het kinderwerk is, zeide hij. Houdt je tasch maar op!

En het volgend oogenblik daalde er een stroom goudgeld en bankbiljetten in het binnenste van de groote tasch van geel leder neer.

Toen de kast van het geld ontdaan was, bleek ook de tasch tot barstens toe gevuld.

— Een zwaar vrachtje, Charles, maar dat ons toch zeer licht zal toeschijnen. En nu naar de muziekzaal, waar ik de dames en heeren een deuntje zal pijpen, dat zij niet verwacht hadden.

De beide mannen verlieten het vertrek weder, gingen terloops even de slaapkamer van mevrouw Dorothea binnen en namen daar mede wat er blonk en schitterde aan goud en juweelen.

En nu stonden zij weder voor de deur van de muziekzaal, waarop heftig werd gebeukt door een aantal mannenvuisten.

— Ga op zij! riep Raffles bevelend, dan zal ik de deur openen.

— Dat is Hunter! werd er achter de deur geroepen.

Raffles nam in iedere hand een revolver, en wenkte Charles dat hij de deur zou openen met den sleutel, dien hij hem zooeven had gegeven.

De jonge man stak den sleutel in het slot, en duwde de deur open.

Daar binnen ging een juichkreet op, die echter onmiddellijk verstomde, toen zij den gewaanden bediende zagen binnentreden, in iedere hand een groote wix-shooter!

— Ik kom u slechts een oogenblik derangeren, geachte dames en heeren, begon Raffles hoffelijk. Ik moet u er echter opmerkzaam op maken, dat ik geen inmenging kan dulden in de grap, welke ik mij nu ga veroorloven. De dame, die u zooeven op zulke schoone melodieën vergast heeft, en die tusschen haakjes in het geheel geen dame is, zal onder u lieden rondgaan en u ontlasten van uwe juweelen en gouden sieraden, voor zoover zij niet zijn nagemaakt, want ik heb in den laatsten tijd moeten constateeren tot mijn spijt en verontwaardiging, dat niet alles echt goud is, wat

er blinkt. En nu vangt mijn klein comedie-stukje aan. Stilte en aandacht, wat ik u verzoeken mag.

En terwijl Raffles de aanwezigen met zijn beide revolvers bedwong, ging Charles met een geheel ledig valiesje rond, en liet daarin met de handigheid van een goochelaar alle juweelen verdwijnen, die hem slechts in het oog vielen.

Iedereen kreeg zijn beurt, niemand mocht zich vleien met de hoop, aan het scherpe oog van den Grooten Onbekende te ontsnappen.

Geld, oorbellen, horloges, ringen, dasspelden, broches, armbanden, colliers, alles gleed met bekwamen spoed in het geopende valies.

De geheele rondgang had nauwelijks een kwartier geduurd.

Toen was het geheele gezelschap zoo kaal geplukt, dat de gasten zeker hun geld voor een auto bij den gastheer zouden moeten leenen, voor zoover zij niet door hun eigen wagen werden afgehaald.

De twee vrienden waren weder tot de deur geretireerd, en daar maakte Raffles een sierlijke buiging, terwijl Charles de gang reeds was ingegaan en zeide :

— Nu zal ik u tot mijn spijt weder even moeten opsluiten, maar ik laat dit hakmes bij u achter. Met behulp hiervan zult gij er wel in slagen, binnen een minuut of tien een opening in een der paneelen te hakken, groot genoeg om er door te kruipen. En tien minuten zijn voor John Raffles ruimschoots voldoende, om zich uit de voeten te maken. Vaarwel, mijnheer Quicknickel! Vaarwel, mevrouw! Adieu, mijnheer Pim! Goeden nacht, miss Maud en beter allen uw leven. Denk voortaan eens wat meer aan Uw medemenschen, die minder met aardsche goederen bedeed zijn dan u!

Nog een diepe buiging, en de deur viel opnieuw in het slot.

Raffles boog zich voor het sleutelgat, nadat hij er den sleutel weder had uitgenomen en riep :

— O, ja, dat zou ik nog haast vergeten. Uw fameuse detective zit gebonden in de biljartkamer. Ik verzoek u dringend, dezen braven beambte zoo spoedig mogelijk te bevrijden, ik heb het hem beloofd!

De volgende aflevering bevat :

De Tempel van Vishnoe.

VERSCHTEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boelend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEILLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf stand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885